

Warszawa, dnia 7 lipca 2025 roku

Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”

Adres: al. Aleje Jerozolimskie 133A, 02-304 Warszawa

Adres email: rektor@varsovia.study

Telefon: +48 507 096 756

Numer sprawy: ZSI.410.68.2024

Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego

dr inż. Marcin Kulasek

*Stanowisko Rektora wraz z Senatem Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”
będące skargą na działania Polskiej Komisji Akredytacyjnej podczas oceny programowej
na kierunku psychologia w siedzibie Uczelni w Warszawie.*

Wielce Szanowny Panie Ministrze,

odnosząc się do oceny programowej Polskiej Komisji Akredytacyjnej zrealizowanej na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniach 25–26 października 2024 roku w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”, w związku z Uchwałą Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego na Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku, jak również w związku z Uchwałą nr 486/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia: z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku, działając jako Rektor wraz z Senatem w imieniu Uczelni Biznesu i Nauk

Stosowanych „Varsovia” niniejszym składam skargę na przebieg tejże oceny programowej.

Z wyrazami szacunku

Signature Not Verified

Dokument podpisany przez Magdalena Stryja

Data: 2025.08.10 19:07:34 CEST

Rektor ~~adv.~~ Magdalena Stryja

wraz z Senatem Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”

Załącznik:

Skarga do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego na ocenę programową Polskiej Komisji Akredytacyjnej zrealizowaną na studiach na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniach 25–26 października 2024 roku w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”, w związku z Uchwałą Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego na Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku, jak również w związku z Uchwałą nr 486/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia: z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku

Do wiadomości:

1. Prezydenta RP dr Karola Nawrockiego - Kancelaria Prezydenta
2. Przewodniczącego Polskiej Komisji Akredytacyjnej dr hab. Janusza Uriasza
3. Prezes Rady Ministrów Pan Donald Tusk
4. Dyrektora Departamentu Organizacji Uczelni, Kształcenia i Spraw Studenckich dr Marty Kapusty
5. Podsekretarz Stanu dr hab. Marii Mrówczyńskiej
6. Sekretarza Stanu dr hab. Marka Gzika
7. Prokurator dr Piotra Żak - Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach delegowanego do Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Katowicach,
8. Rzecznika Praw Obywatelskich dr hab. Marcina Wiącka, prof. UW,
9. The European Association for Quality Assurance in Higher Education (ENQA)

**Uzasadnienie skargi na działania Polskiej Komisji Akredytacyjnej (PKA)
do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego**

na oceną programową Polskiej Komisji Akredytacyjnej zrealizowaną na studiach na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniach 25–26 października 2024 roku w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”, w związku z Uchwałą Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego na Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z 29 kwietnia 2024 roku, jak również w związku z Uchwałą nr 486/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia: z

siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku

Warszawa, 2025

Spis treści

1. Ogólne informacje	7
2. Stan faktyczny	11
3. Podstawy wniesienia skargi.....	13
3.1. Ocena programowa przeprowadzona w trybie nadzwyczajnym – inicjatywa Ministra jako źródło istotnego zniekształcenia obrazu funkcjonowania kierunku	13
3.2. Bezkrytyczne skumulowanie dziesięciu równoległych ocen programowych jako forma administracyjnej przemocy instytucjonalnej i naruszenia zasady proporcjonalności	16
3.4. Radykalna rozbieżność pomiędzy przebiegiem wizytacji a treścią raportu powizytacyjnego i uchwały PKA – utrata wiarygodności procedury i złamanie zasady zaufania publicznego	22
3.5. Brak ciągłości orzeczniczej i naruszenie zasady zaufania do organów państwa – sprzeczność pomiędzy wcześniejszymi pozytywnymi ocenami a obecną decyzją negatywną	25
3.6. Radykalna niespójność ocen formułowanych przez różne zespoły oceniające wobec identycznych elementów funkcjonowania kierunku – rozkład wewnętrznej spójności PKA i utrata wiarygodności instytucjonalnej.....	27
3.7. Nierówne traktowanie uczelni "Varsovia" względem innych uczelni prowadzących kierunek psychologia – naruszenie zasady równości wobec prawa i konstytucyjnej bezstronności organów państwowych.....	29
3.8. Brak dialogu instytucjonalnego ze strony Polskiej Komisji Akredytacyjnej – procedura pozbawiona cech partnerskiej współpracy i konstruktywnej komunikacji	31
3.9. Odporność PKA na rzeczywiste działania naprawcze podejmowane przez uczelnię – fikcja proceduralna i odrzucenie istoty postępowania oceniającego ..	34

3.10. Retoryka deprecjacji jako narzędzie przemocy instytucjonalnej – język uchwały Polskiej Komisji Akredytacyjnej jako element narracji uprzedzającej ...	37
3.11. Selektywna analiza materiału dowodowego (tzw. cherry picking) – dowolność oceny i manipulacja informacją jako mechanizm uprzedzenia instytucjonalnego	39
3.12. Działania ultra vires – przekroczenie ustawowych kompetencji przez Polską Komisję Akredytacyjną	41
4. Ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów PKA	45
Kryterium 3. Przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie	45
Zarzut 3.1. Zasady i kryteria rekrutacji nie gwarantują doboru kandydatów posiadających wstępną wiedzę i umiejętności na poziomie niezbędnym do osiągnięcia efektów uczenia się	45
Zarzut 3.2. Prace dyplomowe powstające na kierunku, obarczone licznymi błędami metodologicznymi, nie stanowią właściwego potwierdzenia osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się na zakończenie studiów	47
Zarzut 3.3. Metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się nie korespondują ze specyfiką poszczególnych zajęć (są schematyczne i ogólnikowe), co wpływa na niską rzetelność i przejrzystość procesu oceny postępów studentów w nauce, szczególnie w zestawieniu z nieprzekazywaniem im kompletnej informacji zwrotnej o osiągniętych efektach	50
Kryterium 4. Kompetencje, doświadczenie, kwalifikacje i liczebność kadry prowadzącej kształcenie oraz rozwój i doskonalenie kadry	53
Zarzut 4.1. Struktura dyscyplinarna kadry jest nieprawidłowa, co skutkuje nieprawidłowościami w obsadzie zajęć. Wykaz nieprawidłowo obsadzonych zajęć znajduje się w załączniku	53
Zarzut 4.2. Liczba nauczycieli akademickich w stosunku do liczby studentów nie gwarantuje prawidłowej realizacji zajęć	55
Zarzut 4.3. Uczelnia nie organizuje szkoleń podnoszących kompetencje dydaktyczne kadry	61
Kryterium 4. Podsumowanie	62
Zarzut 10.1. Brak przejrzystości i jasnego podziału kompetencji w zakresie nadzoru merytorycznego i administracyjnego nad kierunkiem psychologia, jego ewaluacją i doskonaleniem jakości kształcenia	65

Zarzut 10.2. Imitowanie faktycznej, systematycznej ewaluacji, która ogranicza się do przygotowywania dokumentacji bez dogłębnej analizy słabych i mocnych stron programu studiów	71
Zarzut 10.3. Brak systematycznego udziału kluczowych interesariuszy (studentów i przedstawicieli otoczenia społeczno-gospodarczego) w ewaluacji programu studiów	74
Zarzut 10.4. Uczelniany system zapewnienia jakości kształcenia jest nieskuteczny, ponieważ w oparciu o jego procedury nie podjęto działań, które zapobiegałyby wystąpieniu rażących nieprawidłowości stwierdzonych w odniesieniu do kryteriów 3 i 4 oraz innych błędów i uchybień stwierdzonych w odniesieniu do kryteriów 1, 2, 5, 7 i 9.....	76
5. Wniosek końcowy.....	80

1. Ogólne informacje

Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie została utworzona jako Warszawska Wyższa Szkoła Menedżerska z siedzibą w Warszawie utworzona oraz wpisana do ewidencji uczelni niepublicznych w dniu 28 sierpnia 2018 roku na podstawie decyzji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego nr DSW.WUM.6010.1.2018.6.KN z dnia 12 lipca 2018 roku. Uczelnia dokonała zmiany nazwy na Collegium Humanum – Szkoła Główna Menedżerska w dniu 26 października 2018 roku, a aktualnie obowiązującą nazwę przyjęła w dniu 21 czerwca 2024 roku. Numer uczelni nadany przez Ministra to 391, a numer wpisu do ewidencji uczelni niepublicznych to 383. Dane identyfikacyjne Uczelni to: REGON: 381457997 oraz NIP: 5252765348.

Założycielem Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie jest Instytut Studiów Międzynarodowych i Edukacji sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Adres siedziby Założyciela to Aleje Jerozolimskie 133A, 02-304 Warszawa. Dane identyfikacyjne Założyciela to: KRS: 0000389478, NIP: 5272658259, Regon: 142958180.

Uczelnia posiada podmiotową stronę internetową pod adresem internetowym <https://varsovia.study/>

Siedziba Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie znajduje się pod adresem Aleje Jerozolimskie 133A, 02-304 Warszawa (lokalizacja siedziby: <https://tiny.pl/djrc1>).

Aktualnie, w ramach siedziby głównej w Warszawie, „Varsovia” posiada uprawnienia do realizacji studiów na następujących kierunkach:

- Administracja – studia pierwszego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.110.2022.4.MK);
- Administracja – studia drugiego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.111.2022.4.MK);
- Bezpieczeństwo – studia pierwszego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.172.2023.KR.6);

- Bezpieczeństwo – studia drugiego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.171.2023.KR.6);
- Finanse i Rachunkowość – studia pierwszego stopnia (data rozpoczęcia prowadzenia studiów: 1 października 2020 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.5014.272.2019.EK/RL);
- Finanse i Rachunkowość – studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2020 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.5014.272.2019.EK/RL);
- Kryminologia – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.141.2023.KT.4);
- Kryminologia – studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.140.2023.KT.3);
- Media – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.165.2023.KR.5);
- Media - studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2023 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.159.2023.KR.4);
- Pedagogika – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.108.2022.KT.3);
- Pedagogika – studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: ; pozwolenie ministra:);
- Pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna – studia jednolite magisterskie (data utworzenia studiów: 1 października 2022 roku; pozwolenie ministra: DSW-WNN.8014.109.2022.KT.3);
- Prawo – studia jednolite magisterskie (data utworzenia studiów: 1 października 2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.5014.48.2019.MG.3);
- Psychologia – studia jednolite magisterskie (data utworzenia studiów: 1 października 2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WNN.6022.200.4.2018.MG);
- Zarządzanie – studia pierwszego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października

2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WUN.6014.59.2018.2.KN);

- Zarządzanie – studia drugiego stopnia (data utworzenia studiów: 1 października 2019 roku; pozwolenie ministra: DSW.WUN.6014.59.2018.2.KN).

Ponadto, Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie posiada następujące filie:

- Filia we Wrocławiu - data utworzenia - 20 maja 2021 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: administracja (studia pierwszego i drugiego stopnia), kryminologia (studia pierwszego i drugiego), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), prawo (jednolite studia magisterskie), psychologia (jednolite studia magisterskie), zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia);
- Filia w Lublinie – data utworzenia – 7 lipca 2023 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), psychologia (jednolite studia magisterskie);
- Filia w Poznaniu – data utworzenia – 6 czerwca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: administracja (pierwszy i drugi stopień studiów), kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna (studia jednolite magisterskie), prawo (studia jednolite magisterskie), psychologia (studia jednolite magisterskie), zarządzanie (studia jednolite magisterskie);
- Filia w Rzeszowie – data utworzenia – 6 czerwca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizacji studiów na kierunkach: administracja (studia pierwszego i drugiego stopnia); kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia); pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia); pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna (studia jednolite magisterskie); prawo (studia jednolite magisterskie); psychologia (studia jednolite magisterskie); zarządzanie (studia drugiego stopnia);
- Filia w Szczecinie – data utworzenia – 7 lipca 2024 roku; posiada uprawnienia do

realizowania studiów na kierunkach: kryminologia (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), psychologia (studia jednolite magisterskie), zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia);

- Zagraniczna Filia w Andijan – data utworzenia – 24 lipca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizowania kształcenia na kierunku: zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia);
- Zagraniczna Filia w Bratysławie – data utworzenia – 15 lipca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizowania kształcenia na kierunkach: zarządzanie (studia pierwszego i drugiego stopnia), psychologia (studia jednolite magisterskie);
- Zagraniczna Filia we Frydku-Mistku – data utworzenia – 13 czerwca 2019 roku; posiada uprawnienia do realizowania kształcenia na kierunkach: pedagogika (studia pierwszego i drugiego stopnia), pedagogika przedszkolna i wczesnoszkolna (jednolite studia magisterskie), praca socjalna (studia pierwszego i drugiego stopnia).

Najważniejsze regulacje wewnętrzne Uczelni to:

- Statut Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie (Tekst jednolity Statutu sporządzony w związku z Zarządzeniem Założyciela Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z dnia 19 listopada 2024 r. w sprawie zmiany Statutu Uczelni oraz Zarządzeniem z dnia 19 listopada 2024 r. w sprawie przyjęcia tekstu jednolitego Statutu Uczelni);
- Strategia rozwoju i misja na lata 2018-2025 (dokument zaktualizowany w dniu 9 października 2023 roku);
- Regulamin studiów Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie z siedzibą w Warszawie;
- Wewnętrznego Systemu Zapewniania Jakości Kształcenia Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”.

1. Stan faktyczny

Ocena programowa na Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie została zrealizowana z inicjatywy Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Minister zawnioskował o przeprowadzenie oceny programem na studiach na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) w dniu 29 kwietnia 2024 roku. Informacja o ocenie programowej Polska Komisja Akredytacyjna przekazała do Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie pismem z dnia 22 maja 2024 roku. Zgodnie z właściwym dla tego trybu terminie, tj. czterech tygodni, i tak:

- Uczelnia złożyła raport samooceny w dniu 19 czerwca 2024 r.
- Wizytacja w Warszawie Zespołu Oceniającego odbyła się w dniach 25–26 października 2024 roku.
- Polska Komisja Akredytacyjna przekazała raport Zespołu Oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej w dniu 28 stycznia 2025 roku.
- Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie ustosunkowała się do raport Zespołu Oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej w dniu 10 marca 2025 roku.
- Następnie, podjęta została Uchwała nr 260/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 8 maja 2025 roku w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego na Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki z dnia 29 kwietnia 2024 roku. Na podstawie tejże uchwały Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej wydała negatywną ocenę.
- Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie – zgodnie z

przystępującym jej prawem – złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy terminie 14 dni, tj. 29 maja 2025 roku. Kolejno, podjęto Uchwała nr 486/2025 Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 roku w sprawie wniosku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie o ponowne rozpatrzenie sprawy oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku. Uchwała utrzymała w mocy uchwałę Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej nr 260/2025 dnia 8 maja 2025 r. w sprawie oceny programowej kierunku psychologia prowadzonego w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z siedzibą w Warszawie na poziomie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym, dokonanej na wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z 29 kwietnia 2024 roku.

2. Podstawy wniesienia skargi

2.1. Ocena programowa przeprowadzona w trybie nadzwyczajnym – inicjatywa Ministra jako źródło istotnego zniekształcenia obrazu funkcjonowania kierunku

Ocena programowa kierunku psychologia (jednolite studia magisterskie, profil praktyczny) prowadzonego przez Uczelnię Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” została przeprowadzona w trybie o charakterze nadzwyczajnym, tj. w wyniku niezwłocznego uruchomienia procedury przez Polską Komisję Akredytacyjną na formalny wniosek Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, o którym mowa w art. 242 ust. 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. 2024 poz. 1571, z późn. zm.).

Tryb ten, mający w założeniu charakter interwencyjny, pozbawia uczelnię jakiejkolwiek możliwości adekwatnego przygotowania się do oceny, co w praktyce wywołuje szereg negatywnych skutków o charakterze proceduralnym, instytucjonalnym i reputacyjnym. W przeciwieństwie do oceny programowej wszczynanej:

- z inicjatywy własnej Polskiej Komisji Akredytacyjnej – gdzie uczelnie otrzymują zawiadomienie z kilkumiesięcznym wyprzedzeniem na podstawie corocznej uchwały Prezydium publikowanej na stronie internetowej PKA,
- lub na wniosek samej uczelni – gdzie proces jest przez nią inicjowany i kontrolowany, procedura realizowana z inicjatywy Ministra ma charakter incydentalny, natychmiastowy i zaskakujący, co całkowicie dezintegruje standardową sekwencję działań przygotowawczych po stronie jednostki ocenianej.

Warto w tym miejscu nadmienić, że Uczelnia została wezwana w jednym dniu do 10 ocen programowych, w dodatku na tym samym kierunku realizowanym w siedzibie Uczelni i jej

9 filiach. Uczelnia zatem została wezwana do przygotowania w terminie 4 tygodni, aż 10 raportów samooceny w 10 różnych miastach. Ponadto w tym samym czasie Uczelnia musiała przygotować 3 odpowiedzi na raporty powizytacyjne PKA, po wizytacjach na trzech innych kierunkach, które miały miejsce w marcu i kwietniu 2024 r. (również zarządzone w trybie nadzwyczajnym przez ówczesnego Ministra, a imperatywnym do ich uruchomienia - jak powtarzał w wielu publicznych wypowiedziach ówczesny Minister Nauki były doniesienia medialne z tamtego okresu o uczelni - już tak przedstawiane motywy działania wzbudzają uzasadniony niepokój). Tym samym na odpowiedzi na ww. 3 raporty powizytacyjne Uczelnia miała 3 tygodnie, który to termin zbiegł się z 4 tygodniami wymienionymi powyżej. Mimo wniosków Uczelni i próśb o wydłużenie terminu na przygotowanie i przekazanie raportów samooceny, Sekretarz PKA nie wyraził zgody na przedłużenie terminu, choć taką możliwość w szczególnie uzasadnionych przypadkach wprost przewiduje art. 17 ust. 4 Statutu PKA. Uczelnia została zatem postawiona w sytuacji, w której w oczach PKA **nie jest uzasadnionym przypadkiem** sytuacja, w której w wyniku nadzwyczajnych kontroli zarządzanych przez Ministra, Uczelnia musi przekazać w ciągu 4 tygodni blisko 11 000 stron skompletowanej i nowo utworzonej dokumentacji, przy jednoczesnym zapewnieniu normalnego procesu kształcenia, realizacji wszystkich działań organizacyjnych i jednocześnie jest w środku procesów nowelizujących główne obszary funkcjonowania Uczelni, czego zarówno Minister jak i PKA mieli pełną świadomość. Trudno w tej sytuacji szukać obiektywnej i niezależnej postawy PKA.

Podkreślić należy, że:

- każdy jeden raport samooceny liczy przeciętnie 150 stron, a wraz z załącznikami jeden raport samooceny to dokument składający się w zaokrągleniu w dół z około 1100 stron
- Każda odpowiedź na raport powizytacyjny PKA to średnio 100 stron, a wraz z załącznikami to w zaokrągleniu w dół około 1000 stron.

Zatem uczelnia w dniu 22 maja 2024 r. została wezwana przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego do przygotowania w ciągu 4 tygodni aż 11 000 strony dokumentacji (raporty samooceny). Przy jednoczesnym odrzuceniu przez PKA wniosku o przedłużenie terminu, a taka możliwość wynika z przepisów, co wyżej wskazano.

Ponadto w tym samym czasie Uczelnia została zobligowana do przygotowania kolejnych 3 000 stron dokumentacji jako odpowiedzi na raporty powizytacyjne PKA w ramach procedury związanej z wcześniej wszczętymi przez Ministra nadzwyczajnymi ocenami na trzech innych kierunkach.

Tak bezrefleksyjnie, bez uprzedzenia w trybie nadzwyczajnym nałożony obowiązek na Uczelnię jest używając potocznego sformułowania wyrokiem śmierci na Instytucji a przestanki, które za tym stały mają niewiele wspólnego z merytorycznym uzasadnieniem, co zostanie wykazane poniżej.

W przedmiotowej sprawie władze Uczelni zostały poinformowane o wszczęciu oceny z dnia na dzień, bez uprzedniego sygnału, możliwości mobilizacji zasobów organizacyjnych, aktualizacji dokumentacji wewnętrznej, przeglądu efektów kształcenia czy przeprowadzenia wewnętrznego audytu jakościowego. Konsekwencją tej sytuacji było nie tylko upozorowane proceduralnie spełnienie obowiązku umożliwienia uczelni przedstawienia własnego stanowiska, ale również głębokie zniekształcenie percepcji faktycznego poziomu organizacji procesu dydaktycznego i kompetencji jednostki prowadzącej kierunek.

Podkreślenia wymaga, że uczelnia, funkcjonując w reżimie standardowym, miałaby możliwość przygotowania się do oceny z odpowiednim wyprzedzeniem, jak ma to miejsce w przypadku znakomitej większości innych Uczelni objętych oceną programową. Tymczasem zastosowanie trybu nadzwyczajnego, pozbawionego gwarancji minimalnych

standardów rzetelnej procedury kontrolnej, doprowadziło do sytuacji, w której wynik oceny nie odzwierciedla rzeczywistego stanu funkcjonowania kierunku, lecz jedynie efekty nagłego i niezapowiedzianego audytu – przeprowadzonego w warunkach proceduralnego zaskoczenia i organizacyjnego chaosu, z pełną świadomością zarówno ówczesnego Ministra jak i PKA, że w Uczelni w tamtym czasie zachodziły działania nie mające precedensu w historii polskiego szkolnictwa wyższego, a u ich podstaw leżało zapewnienie ciągłości funkcjonowania Uczelni w służbie całej wspólnoty uczelni.

Z punktu widzenia zasad konstytucyjnych oraz podstawowych reguł równego traktowania podmiotów akademickich, należy uznać, że przeprowadzenie oceny programowej w trybie niezwłocznego wniosku ministra bez zapewnienia minimalnego czasu niezbędnego do przedstawienia rzeczywistego stanu faktycznego na kierunku (szczególnie w sytuacji w której mowa o w sumie 13 jednocześnie toczących się ocenach programowych) godzi w zasadę rzetelności postępowania administracyjnego oraz równości wobec prawa, wynikającą z art. 32 Konstytucji RP. Jednostka systemu szkolnictwa wyższego – w tym przypadku uczelnia niepubliczna – została postawiona w rażąco niekorzystnej sytuacji względem innych podmiotów ocenianych w trybie regularnym.

W tym stanie rzeczy należy z całą mocą stwierdzić, że negatywna ocena programowa sformułowana (w tym przypadku w odniesieniu do Warszawy) na podstawie danych pozyskanych w trybie procedury pozbawionej elementarnych cech sprawiedliwości proceduralnej, nie może zostać uznana za miarodajną i rzetelną, a tym samym nie powinna wywoływać skutków prawnych w postaci utraty uprawnień do prowadzenia kierunku.

2.2. Bezkrytyczne skumulowanie dziesięciu równoległych ocen programowych jako forma administracyjnej przemocy instytucjonalnej i naruszenia zasady proporcjonalności

W dniu 22 maja 2024 roku Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” została poinformowana o wszczęciu dziesięciu odrębnych ocen programowych dotyczących kierunku psychologia (jednolite studia magisterskie, profil praktyczny), prowadzonych zarówno w siedzibie głównej w Warszawie, jak i w dziewięciu filiach. Przy czym tak jak wskazano powyżej ówczesny Minister, a także PKA mieli pełną świadomość o toczących się już równolegle wcześniej wszczętych trzech ocenach programowych na kierunku Zarządzanie oraz Finanse i rachunkowość w Warszawie oraz Zarządzanie w Poznaniu.

Zakres narzuconych masywnych działań kontrolnych – był i jest absolutnie bezprecedensowy w dotychczasowej praktyce funkcjonowania Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

Władze uczelni, zaskoczone skalą i bezwzględną intensywnością działań wszczętych bez jakiegokolwiek uprzedzenia, zostały postawione w sytuacji faktycznego paraliżu funkcjonalnego. Od momentu doręczenia informacji o ocenie, (z równoczesny dołączeniem trzech ww. raportów powizytacyjnych), całość potencjału organizacyjnego i ludzkiego została brutalnie podporządkowana jednemu celowi: obsłużeniu kaskady biurokratycznych procedur PKA, których wymiar przekracza możliwości instytucjonalne jakiegokolwiek podmiotu gospodarczego, funkcjonującego w realiach ograniczonych zasobów, ale także każdego podmiotu działającego w sposób niezakłócony, w którym nie ma cienia kryzysu czy jakiegokolwiek problemu.

W następstwie tego procederu doszło do:

- załamania rytmu pracy podstawowych jednostek organizacyjnych uczelni,
- zjawiska masowych absencji i przeciążeń pracowniczych,
- przypadków rezygnacji z pracy, urlopów chorobowych oraz zatorów decyzyjnych,
- całkowitego odwrócenia priorytetów instytucjonalnych: z kształcenia – na przetrwanie i nieustanne od lutego 2024 r. do dziś obsługiwanie procedur PKA
- Ogromne nieprzewidziane i nieplanowane wydatki, na które została narażona

Uczelnia - co podkreślała w pismach do PKA i Ministerstwa - w celu realizacji licznych podróży służbowych (kilkunastu pracowników tworzących zespół podejmujący PKA – co jest wymogiem PKA) po Polsce i do filii zagranicznych w celu obsłużenia Zespołów Oceniających PKA podczas wizytacji, konieczności zwiększenia kadry do wsparcia procesów akredytacyjnych, w tym konieczność rozpoczęcia bardzo kosztownej współpracy z najlepszymi w Polsce Instytucjami skupiającymi ekspertów akredytacyjnych. Tym bardziej dziwi, niewzruszenie PKA i uporczywe, niemerytoryczne podtrzymywanie ocen negatywnych.

Od dnia 22 maja 2024 r. do dziś cały aparat administracyjny uczelni przekształcony został *de facto* w kancelarię korespondencyjną obsługującą kontakty z PKA, przy ograniczeniu możliwości realizowania statutowych celów dydaktycznych, naukowych i organizacyjnych.

Opisane działania Polskiej Komisji Akredytacyjnej wypełniają znamiona administracyjnej przemocy instytucjonalnej, stanowią naruszenie zasady proporcjonalności, zasady zaufania obywatela do państwa oraz konstytucyjnych gwarancji wolności działalności gospodarczej (art. 22 Konstytucji RP) i autonomii szkolnictwa wyższego (art. 70 ust. 5 Konstytucji RP). Uczelnia jako legalnie działający podmiot gospodarczy i instytucja edukacyjna, została potraktowana nie jak równoprawny uczestnik systemu, lecz jak obiekt systematycznej eksterminacji regulacyjnej, pozbawiony jakichkolwiek gwarancji proceduralnych.

Władze Uczelni wyrażają przekonanie, że działania podjęte przez PKA nie mają charakteru przypadkowego, lecz noszą znamiona celowej, metodycznej próby eliminacji uczelni z rynku usług edukacyjnych, dokonywanej przy wykorzystaniu aparatu państwowego w sposób brutalny i nieproporcjonalny.

Uczelnia zapowiada, że:

- będzie dochodzić wielomilionowego odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu strat obecnych i przyszłych wynikających z bezzasadnych, destabilizujących i destrukcyjnych działań PKA;
- wystąpi z roszczeniami osobistymi wobec każdego z członków zespołów oceniających, którzy wzięli udział w tym procederze – w trybie przewidzianym przez przepisy prawa cywilnego;
- uruchomi procedury ochrony przed instytucjami Unii Europejskiej, w tym Komisją Europejską i Trybunałem Sprawiedliwości UE, w zakresie naruszeń fundamentalnych praw podmiotu gospodarczego w sektorze usług transgranicznych;
- prześle raport dokumentujący opisane patologie do ENQA (European Association for Quality Assurance in Higher Education) – celem wszczęcia procedury oceny zgodności działań PKA z europejskimi standardami jakości.

W ocenie Uczelni, skala nadużyć, jakich dopuściła się Polska Komisja Akredytacyjna, wymaga natychmiastowej reakcji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego jako organu nadzorczego, w tym wszczęcia stosownego postępowania wyjaśniającego oraz zastosowania przewidzianych prawem instrumentów nadzoru i interwencji.

2.3. Niewłaściwy i stronnicy skład zespołu oceniającego – naruszenie zasady bezstronności oraz nierzetelność doboru ekspertów

Zasadnicze zastrzeżenia budzi skład zespołu oceniającego Polskiej Komisji Akredytacyjnej, który przeprowadził ocenę programową kierunku psychologia realizowanego w siedzibie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” w Warszawie. Analiza personalna zespołu wskazuje na istotne naruszenie zasady bezstronności, rzetelności oraz adekwatności kompetencyjnej ekspertów biorących udział w procedurze.

Funkcję przewodniczącego zespołu powierzono dr. hab. Karolowi Dobrzeńickiemu – wybitnemu specjalście w dziedzinie Teorii i Filozofii Prawa i członkowi Polskiej Komisji Akredytacyjnej. Choć dorobek naukowy i akademicki tej osoby nie budzi zastrzeżeń, faktem obiektywnym pozostaje, **że nie jest psychologiem i nie posiada kompetencji w zakresie praktyki psychologicznej, dydaktyki psychologii ani „standardów” kształcenia psychologów.** Zważywszy na fakt, że ocenie podlegał kierunek psychologia o profilu praktycznym, obsadzenie na stanowisku przewodniczącego zespołu osoby spoza dyscypliny, mogło mieć istotny wpływ na przebieg, kierunek i jakość oceny.

Jednak kluczowym źródłem zastrzeżeń jest obecność w składzie zespołu **dr hab. Małgorzaty Gamian-Wilk, zatrudnionej w Uniwersytecie SWPS – jednym z głównych konkurentów rynkowych Uczelni „Varsovia”, w szczególności na rynku warszawskim, w zakresie świadczenia usług edukacyjnych na kierunku psychologia.** Obie uczelnie funkcjonują w tej samej lokalizacji, kierują ofertę do tej samej grupy kandydatów i prowadzą działalność w tej samej dyscyplinie. Zatrudnienie eksperta afiliowanego w podmiocie bezpośrednio konkurencyjnym, którego interesy rynkowe są zbieżne z obszarem działalności ocenianej Uczelni, stanowi naruszenie standardów bezstronności i zasad etyki akademickiej. Osoba taka nigdy nie powinna znaleźć się w składzie zespołu oceniającego. Warto wskazać, iż Uczelnia pismem z dnia 3 października 2024 r. Zwróciła się do Przewodniczącego Polskiej Komisji Akredytacyjnej z wnioskiem o wyłączenie tych członków PKA wobec których występuję konflikt interesów oraz o wyłączenie od udziału w ocenach programowych w Uczelni „Varsovia” tych ekspertów i członków PKA, którzy wchodzili w skład Polskiej Komisji Akredytacyjnej (Kierownictwa, Organów, Zespołów Oceniających, pozostałych Zespołów i Rad PKA) - w latach ubiegłych, a zwłaszcza w latach kadencji 2018 – 2024. Wskazana pierwsza przesłanka, czyli konflikt interesów w bezpośredniej linii dotyczył Pani dr hab. Małgorzaty Gamian-Wilk a także innych wyznaczonych ekspertów zawodowo, naukowo i dydaktycznie związanych z główną konkurencją Uczelni, a mianowicie z Uczelnią SWPS. PKA nie

uznała żadnych argumentów Uczelni, o czym świadczy fakt, że zespoły oceniające PKA w niezmiennych składach, w tym w Warszawie pojawiły się podczas wizytacji.

Kontynuując powyższy zarzut, należy wskazać, że naruszenie zasady bezstronności nie ogranicza się wyłącznie do tej jednej osoby. I tak:

Ekspert ds. pracodawców – Norbert Napieraj – również posiada bliskie powiązania z Uniwersytetem SWPS, którego jest absolwentem oraz uczestnikiem seminarium doktoranckiego. Choć formalnie pełnił rolę eksperta ds. pracodawców, nie posiada wykształcenia ani doświadczenia w dyscyplinie psychologii. Tym samym jego udział w zespole nie równoważył kompetencyjnie struktury zespołu, a dodatkowo pogłębiał ryzyko wystąpienia konfliktu interesów.

W skład zespołu wszedł również Karol Wundziński – student prawa Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, pełniący funkcję eksperta ds. studenckich. Podobnie jak przewodniczący zespołu oraz sekretarz (Justyna Rokita-Kasprzyk, również prawnik), nie posiada on żadnego przygotowania w zakresie psychologii.

W konsekwencji zespół oceniający został uformowany z:

- trzech prawników (Dobrzeńiecki, Rokita-Kasprzyk, Napieraj)
- jednego studenta prawa (Wundziński),
- jednego kandydata na doktora związanego z uczelnią konkurencyjną (Napieraj, SWPS),
- jednej psycholożki zatrudnionej w bezpośrednio konkurencyjnym Uniwersytecie SWPS (Gamian-Wilk),
- oraz jednego psychologa (dr hab. Eligiusz Wronka), którego kompetencje nie niwelują całościowej nierównowagi w składzie zespołu.

Wynikająca z powyższego dysproporcja kompetencyjna oraz konflikt interesów co najmniej dwóch członków zespołu **rażąco narusza zasadę bezstronności i rzetelności**

oceny. PKA, jako instytucja zaufania publicznego, ma obowiązek kształtować zespoły oceniające w sposób zapewniający neutralność, pluralizm środowiskowy oraz reprezentatywność kompetencyjną.

W przedmiotowej sprawie doszło do ukształtowania zespołu oceniającego w sposób pozorny i skrajnie niewyważony, co obiektywnie mogło skutkować zakrzywieniem wyników oceny programowej, co w ocenie Uczelni właśnie zadziało się gdyż ocena została przygotowana i wydana m.in. w warunkach istniejącego rażącego konfliktu interesów.

Brak reakcji Komisji na ewidentny konflikt interesów (pisemnie podnoszony przez Uczelnię) i nieproporcjonalność kompetencyjną składu zespołu stanowi ciężkie naruszenie standardów procedury akredytacyjnej, a jego skutki materialne winny skutkować uznaniem oceny za dotkniętą wadą istotną.

2.4. Radykalna rozbieżność pomiędzy przebiegiem wizytacji a treścią raportu powizytacyjnego i uchwały PKA – utrata wiarygodności procedury i złamanie zasady zaufania publicznego

W toku procedury oceny programowej kierunku psychologia (jednolite studia magisterskie, profil praktyczny) prowadzonego przez Uczelnię Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”, doszło do rażącej rozbieżności pomiędzy przebiegiem faktycznej wizytacji przeprowadzonej przez Zespół Oceniający PKA a treścią końcowego raportu powizytacyjnego oraz uchwały Prezydium PKA, które stały się podstawą wydania negatywnej oceny programowej.

Władze Uczelni **dysponują pełnym zapisem stenotypowym** przebiegu wizytacji, w tym spotkania podsumowującego wizytację, który dokumentuje wypowiedzi członków Zespołu Oceniającego – formułowane w sposób **bezpośredni, jednoznaczny i**

pozytywny. Z materiału tego jednoznacznie wynika, że członkowie zespołu, w trakcie spotkań z władzami uczelni, kadram dydaktyczną oraz studentami, z interesariuszami zewnętrznymi wielokrotnie wyrażali pochwały, aprobatę dla wielu elementów będących częścią procesu kształcenia. Podkreślenia wymaga m.in. wyrażone podczas spotkania kończącego wizytację w Warszawie zespołu oceniającego PKA z władzami uczelni, uznanie współpracy międzynarodowej prowadzonej przez uczelnię, jako w swojej jakości przewyższającej znakomitą część niepublicznych uczelni w Polsce, uznanie dla wsparcia Uczelni dla studentów, określenie programu studiów na kierunku Psychologia jako dobry, podkreślenie przez ekspertów, że przygotowany przez uczelnię raport samooceny został bardzo dobrze przygotowany i opracowany, zachwytu zespołu oceniającego nad wyjątkową infrastrukturą Uczelni, rzadko spotykaną w innych uczelniach niepublicznych w Polsce, uzualnie dla liczby kadry akademickiej. Należy wskazać, że zespół oceniający PKA wielokrotnie podczas dwudniowej wizytacji w Uczelni w Warszawie podkreślał, że doświadczają niesamowitego zjawiska, gdyż to co czytali w mediach lub to co słyszeli w wypowiedziach ówczesnego ministra na temat Uczelni, infrastruktury, studentów, czy liczebności kadry akademickiej, nawet w jednym promilu nie zgadza się i nie pokrywa się z tym co ZO PKA zobaczył na własne oczy w rzeczywistość, czego doświadczył podczas spotkania ze studentami, z kadra, z interesariuszami zewnętrznymi i że są pod ogromnym, pozytywnym wrażeniem. Atmosfera towarzysząca ocenie miała charakter wyrażnie przyjazny, konstruktywny i nacechowany dobrą wolą i dobrymi opiniami członków Zespołu Oceniającego.

Tymczasem końcowy raport powizytacyjny, a w ślad za nim uchwała Prezydium PKA, zawierają treści szokująco i całkowicie odmienne, miejscami wręcz przeciwstawne względem ustaleń poczynionych w trakcie spotkań oceniających i całej wizytacji. Czytając raport powizytacyjny odnośni się nieodparte wrażenie, że treści wyrażane podczas wizytacji, a treści umieszczone w raporcie powizytacyjnymi i w uchwale PKA skonstruowane zostały albo przez całkowicie różne zespoły albo pod z góry narzuconą

tezę.

I tak: W raporcie powizytacyjnym pominięto istotne informacje przekazane podczas wizytacji, zignorowano wyjaśnienia przedstawicieli Uczelni, a niektóre elementy zostały zaprezentowane w sposób zniekształcony lub wyrwane z kontekstu.

Tego rodzaju radykalna niespójność pomiędzy zachowaniem członków zespołu oceniającego a treścią formalnego dokumentu końcowego stanowi pogwałcenie zasady przejrzystości procedury, nielojalność instytucjonalną wobec ocenianego podmiotu oraz naruszenie zasady zaufania do organu administracji publicznej, a także mówieniem (pisanem) nieprawdy. Instytucja, która w toku postępowania kontrolnego komunikuje jednoznacznie pozytywny odbiór funkcjonowania kierunku studiów, a następnie wydaje opinię skrajnie negatywną, działa w sposób arbitralny, pozbawiony spójności logicznej i obarczony podejrzeniem o nieuprawnione wpływy i pozamerytoryczne motywy rozstrzygnięcia.

Wskazana rozbieżność podważa całkowicie wiarygodność i transparentność procedury oceny programowej, czyniąc z niej działanie nie tyle diagnostyczne, co represyjne. Władze Uczelni mają uzasadnione poczucie, że zostały wprowadzone w błąd co do intencji i charakteru działań oceniających, co do intencji całej zarządzanej oceny programowej, a także zostały bezprawnie pozbawione realnej możliwości przedstawienia rzetelnego obrazu funkcjonowania kierunku – skoro finalna ocena była z góry zaprogramowana i pozostawała w oderwaniu od faktów ustalanych *in situ*.

W ocenie Uczelni, instrument kontroli Jakości Kształcenia został w przedmiotowej sprawie zdegradowany, zdeformowany do roli narzędzia egzekucji decyzji wcześniej zapadłych, wcześniej zaplanowanych i ukierunkowanych na osiągnięcie z góry założonego efektu, a nie rzeczywistego zweryfikowania poziomu kształcenia.

Uczelnia jeszcze raz informuje, że dysponuje pełnym stenotypem z przebiegu oceny programowej, obejmującym zarówno oficjalne wypowiedzi członków zespołu oceniającego, jak i zapisy wszystkich istotnych interakcji mających miejsce w toku wizytacji. Zgromadzony materiał dowodowy zostanie wykorzystany jako podstawa do skierowania pozwów cywilnych przeciwko wszystkim osobom wchodzącym w skład zespołu oceniającego, z uwagi na rażące naruszenia zasad bezstronności, proporcjonalności i rzetelności działania, jak również formułowanie stygmatyzujących, nieuprawnionych i nieprawdziwych ocen w raporcie powizytacyjnym (a później odzwierciedlonych w Uchwałach Prezydium PKA) a niemających oparcia w materiale dowodowym. Uczelnia uznaje, że działania te naruszyły nie tylko jej dobre imię i zaufanie społeczne, ale również godność pracowników i studentów, a ich skutki wykraczają poza dopuszczalną granicę krytyki instytucjonalnej. Wobec powyższego, niezbędne jest podjęcie kroków prawnych celem ochrony interesów uczelni oraz pociągnięcia do odpowiedzialności osób, które – działając z upoważnienia organu państwowego – dopuściły się nadużyć proceduralnych i merytorycznych.

2.5. Brak ciągłości orzeczniczej i naruszenie zasady zaufania do organów państwa – sprzeczność pomiędzy wcześniejszymi pozytywnymi ocenami a obecną decyzją negatywną

W okresie bezpośrednio poprzedzającym przedmiotową ocenę programową kierunku psychologia (jednolite studia magisterskie, profil praktyczny), Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” została uprzednio poddana analogicznym procedurom weryfikacyjnym przez Polską Komisję Akredytacyjną – zarówno:

- w toku oceny wniosku o pozwolenie na utworzenie kierunku (decyzja Ministra z dnia 7 lutego 2019 roku),
- jak i w ramach oceny programowej dotyczącej innego obszaru kształcenia mającej

miejsce rok przed (uchwała Prezydium PKA z dnia 23 marca 2023 roku) oceną opisywaną w niniejszej skardze

W obu przypadkach PKA wydała jednoznacznie pozytywne stanowiska, wskazując m.in. na:

- adekwatność koncepcji kształcenia,
- właściwy dobór kadry dydaktycznej,
- zgodność zakładanych efektów uczenia się z potrzebami rynku pracy,
- odpowiednie przygotowanie infrastrukturalne.

Oceny te nie zawierały żadnych uwag krytycznych o charakterze systemowym ani nie formułowały ostrzeżeń co do potencjalnych deficytów jakościowych. **Tymczasem w niespełna kilkanaście miesięcy później, w następstwie przedmiotowej oceny programowej, wydano skrajnie negatywną ocenę**, której zakres i ton sugerują, że Uczelnia powinna zostać natychmiast pozbawiona uprawnień do prowadzenia kształcenia na ocenianym kierunku.

Tak głęboka dysharmonia pomiędzy stanowiskami tego samego organu, odnoszącymi się do tego samego kierunku studiów i tej samej jednostki organizacyjnej, w zbliżonym horyzoncie czasowym (13 miesięcy), stanowi przejaw braku stabilności i spójności orzeczniczej PKA, całkowicie podważa zaufanie do wydawanych przez PKA rozstrzygnięć. Narusza to fundamentalne zasady konstytucyjne, w tym:

- zasadę zaufania obywatela do organów państwa (art. 2 Konstytucji RP),
- zasadę trwałości ocen administracyjnych,
- zasadę przewidywalności i lojalności działania władzy publicznej, stanowiącą element standardu rzetelnej administracji.

Tego rodzaju nagłe, nieuzasadnione i skrajnie rozbieżne „zwroty akcji” tj. przesunięcie narracji oceniającej – od pełnego poparcia i zachwytu do całkowitej dyskwalifikacji – pozbawione zostało jakiegokolwiek logicznej gradacji, prawdziwego uzasadnienia oraz

ciągłości merytorycznej, a także prowadzi do konstatacji, iż kryteria oceny są stosowane w sposób arbitralny, nieprzewidywalny i podatny na pozamerytoryczne determinanty.

W sytuacji, gdy organ państwowy uprzednio potwierdził pełną zdolność Uczelni do realizacji kształcenia na danym kierunku, a następnie, bez wystąpienia jakichkolwiek istotnych zmian płaszczyźnie poddawanej ocenie (a jeżeli zmiany wystąpiły to tylko na plus) formułuje diametralnie odmienne, negatywne konkluzje, dochodzi do naruszenia zasady dobrej wiary oraz ochrony interesów uzasadnionych wcześniejszymi decyzjami publicznymi.

Władze Uczelni wskazują z całą stanowczością, że Państwo Prawa nie może tolerować sytuacji, w której ta sama instytucja publiczna – w odstępie kilku miesięcy – ocenia ten sam stan faktyczny w sposób skrajnie rozbieżny, nie tylko pozbawiając Uczelnię elementarnej stabilności prawnej, lecz również niszcząc zaufanie społeczne do instytucji kontroli jakości kształcenia.

2.6. Radykalna niespójność ocen formułowanych przez różne zespoły oceniające wobec identycznych elementów funkcjonowania kierunku – rozkład wewnętrznej spójności PKA i utrata wiarygodności instytucjonalnej

W ramach dziesięciu równoległych ocen programowych prowadzonych na kierunku psychologia (jednolite studia magisterskie, profil praktyczny) w siedzibie głównej Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” oraz jej filiach, przedstawiono zespołom oceniającym tożsame informacje, dokumentację, rozwiązania organizacyjne i procedury dydaktyczne.

Uczelnia, działając transparentnie i spójnie, prezentowała tym samym jednolite, ustandaryzowane podejście do funkcjonowania kierunku, przyjmując zasadę równego traktowania wszystkich lokalizacji dydaktycznych oraz konsekwentnego wdrażania tych samych rozwiązań organizacyjnych. Mimo tego, raporty powizytacyjne sformułowane przez różne zespoły oceniające Polskiej Komisji Akredytacyjnej zawierają rażąco

rozbieżne oceny i interpretacje, odnoszące się do identycznie przedstawionej materii.

W jednej lokalizacji te same rozwiązania są oceniane jako „dobre praktyki”, a w innej – jako „niedociągnięcia systemowe” o masowym charakterze.

Tego rodzaju rozpad spójności oceny w ramach jednej i tej samej procedury ewaluacyjnej nie tylko kompromituje wiarygodność Polskiej Komisji Akredytacyjnej jako organu oceniającego, lecz również podważa racjonalność samej instytucji oceny jakości kształcenia w obecnym kształcie organizacyjnym.

Władze Uczelni wyrażają poważne wątpliwości co do rzetelności, bezstronności i metodologicznej precyzji procedur akredytacyjnych PKA. Wobec faktu, że różne zespoły tej samej instytucji formułują skrajnie odmienne stanowiska na podstawie tych samych danych i dokumentów, Uczelnia ma prawo zadać fundamentalne pytanie: jak obywatel ma zachować zaufanie do państwa w tym do stanowionego prawa, jeśli jego instytucje nadzorcze pozostają poza kontrolą instancyjną, są wewnątrznie niespójne, arbitralne i losowe?

Podkreślenia wymaga, że organy władzy publicznej, zwłaszcza o charakterze kontrolnym, mają konstytucyjny obowiązek działania w sposób jednolity, przejrzysty i przewidywalny. W przeciwnym razie nie tylko naruszają zasady państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP), lecz również tracą legitymację społeczną do podejmowania decyzji ingerujących w prawa podmiotów gospodarczych oraz w funkcjonowanie instytucji oświatowych.

W ocenie Władz Uczelni, zaobserwowane zjawisko rozbieżnych, niekiedy wręcz sprzecznych ocen analogicznych zagadnień przez różne zespoły oceniające PKA, stanowi nie tylko podstawę do unieważnienia przedmiotowej oceny programowej jako aktu wadliwego proceduralnie, ale także wymaga systemowej interwencji Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego w zakresie organizacji, metodyki i legitymacji operacyjnej Polskiej

Komisji Akredytacyjnej jako organu państwowego. W ocenie Uczelni konieczna jest również niezwłoczna interwencja w *The European Association for Quality Assurance in Higher Education* (ENQA), do której uczelnia skierowała już stosowne pisma, a która pełni rolę eksperta jakościowego w stosunku do krajowych komisji akredytacyjnych.

2.7. Nierówne traktowanie uczelni "Varsovia" względem innych uczelni prowadzących kierunek psychologia – naruszenie zasady równości wobec prawa i konstytucyjnej bezstronności organów państwowych

Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” przeprowadziła szczegółową analizę publicznie dostępnych ocen programowych w odniesieniu do innych uczelni niepublicznych, opublikowanych przez Polską Komisję Akredytacyjną w bazie ocen znajdującej się na stronie podmiotowej Komisji. Analizie poddano wyłącznie oceny dotyczące kierunku psychologia, tj. kierunku o analogicznej strukturze, zakresie kształcenia i dyscyplinach naukowych jak ten, którego dotyczy przedmiotowa procedura.

Z przeprowadzonego badania, z zebranych i udokumentowanych danych wynika jednoznacznie, że rozwiązania organizacyjne, dydaktyczne, infrastrukturalne i kadrowe stosowane przez inne uczelnie – będące w oczywisty sposób mniej rozwinięte, bardziej fragmentaryczne lub niedostateczne niż te wdrożone w Uczelni „Varsovia” – były przez PKA traktowane znacznie łagodniej oceniane lub wręcz w ocenie pomijane.

Przykładowo:

- w odniesieniu do braków kadrowych, w innych uczelniach nie formułowano nawet uwag, podczas gdy w przypadku „Varsovii” stanowiły one fundament negatywnej konkluzji, niezależnie od dokumentacji (niezaprzeczalny dowód) jaki Uczelnia „Varsovia” przedłożyła do PKA;
- braki w dokumentacji programowej czy rozbieżności w efektach uczenia się, uznane w innych przypadkach za uchybienia możliwe do skorygowania, w przypadku

„Varsovii” zostały potraktowane jako przesłanki do eliminacji kierunku z systemu kształcenia;

- praktyki ocenione jako "wystarczające" lub "do poprawy" w raportach dotyczących innych uczelni, w przypadku Uczelni „Varsovia” zostały uznane za "niedopuszczalne", mimo że ich charakter był tożsamy.

Brak jakiegokolwiek jednolitej metodologii, wspólnej linii orzeczniczej oraz porównywalnych kryteriów oceny czyni procedurę prowadzoną przez PKA arbitralną, nieprzewidywalną i pozbawioną waloru instytucjonalnej rzetelności, obiektywności i niemogącą się ostać w demokratycznym państwie prawa. Konsekwencją tego stanu rzeczy jest jawne naruszenie konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) oraz zasady bezstronności administracji publicznej, która zobowiązana jest do jednakowego traktowania podmiotów znajdujących się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej.

Władze Uczelni z całą mocą podkreślają, że przy braku wspólnego standardu oceny nie może być mowy o realnym, sprawiedliwym i obiektywnym procesie weryfikacji jakości kształcenia. Uczelnia została potraktowana w sposób wybitnie represyjny, nieproporcjonalny i niesprawiedliwy – nie dlatego, że jej działania były istotnie gorsze niż w innych przypadkach, ale dlatego, że PKA nie dysponuje żadnym mechanizmem gwarantującym spójność własnych rozstrzygnięć.

W świetle powyższego, ocena programowa dokonana w niniejszej sprawie nie może być uznana za legalną, racjonalną ani wiarygodną, a organ, który ją przeprowadził, utracił podstawy legitymacji instytucjonalnej do sprawowania funkcji władczej nad podmiotami systemu szkolnictwa wyższego.

W tym stanie rzeczy należy jednoznacznie stwierdzić, że:

- brak równego traktowania narusza nie tylko konstytucyjne zasady państwa prawa, ale także godzi w elementarne poczucie sprawiedliwości społecznej,

- skutki takiej nierówności są destrukcyjne dla systemu szkolnictwa wyższego jako całości, prowadząc do jego demoralizacji i dezintegracji,
- Uczelnia została objęta selektywnym ostracyzmem administracyjnym, którego uzasadnienie nie znajduje żadnego oparcia w porównawczej analizie innych przypadków.

2.8. Brak dialogu instytucjonalnego ze strony Polskiej Komisji Akredytacyjnej – procedura pozbawiona cech partnerskiej współpracy i konstruktywnej komunikacji

Na każdym etapie procedury oceny programowej kierunku psychologia (jednolite studia magisterskie, profil praktyczny) zarówno w Warszawie, jak i we wszystkich filiach Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” podejmowała liczne działania mające na celu nawiązanie dialogu instytucjonalnego z Polską Komisją Akredytacyjną. Wnioski, prośby i pisma kierowane do PKA miały charakter rzeczowy, wyważony i nacechowany gotowością do współpracy – zarówno w wymiarze merytorycznym, jak i organizacyjnym. W szczególności uczelnia:

- wносиła o odstąpienie od części ocen programowych lub ich rozłożenie w czasie, wskazując na bezprecedensową skalę obciążeń (trzyście równoległych procedur),
- zwracała się o przedłużenie terminów na składanie dokumentacji, wskazując na obiektywne trudności organizacyjne oraz potrzebę zapewnienia należytej staranności,
- apelowała o rozdzielenie dwóch ocen programowych zaplanowanych na dokładnie ten sam czas dwóch dni, których przeprowadzenie wymagało obecności tych samych osób w tym obecności rektora (Warszawa i Poznań, tożsame osoby powołane do reprezentowania uczelni), które nie były w stanie stawić się o tej samej porze w tych samych datach w dwóch miejscach jednocześnie. Mało tego, taka sytuacja nie wystąpiła tylko raz. Druga taka sama sytuacja wystąpiła w przypadku wyznaczenia przez PKA takich samych terminów wizytacji zespołów oceniających w filii Uczelni w

Gdańsku i Katowicach, również ten wniosek w oczach PKA nie znalazł ani uznania ani uwzględnienia;

- ustosunkowała się w sposób wyczerpujący do raportu powizytacyjnego, przedstawiając argumenty, dane uzupełniające, dokumenty źródłowe i odniesienia metodologiczne,
- złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, precyzyjnie i zgodnie z procedurą, wyczerpując formułę odwoławczą.
- Złożyła wniosek o wyłączenie z zespołu oceniającego ekspertów PKA, którzy pozostają w konflikcie interesów, którzy zasiadali w organach i zespołach eksperckich PKA w jej poprzedniej kadencji biorąc pod uwagę doniesienia medialne o zatrzymaniach w PKA) a także tych których postawa w toku już prowadzonej wizytacji w stosunku do pracowników i studentów Uczelni nie przystoi i nie uchodzi w zwyczaj u oraz kulturze akademickiej i jednocześnie przejawiała znamiona zachowań przemocowych doprowadzając pracowników uczelni w trakcie wizytacji do płaczu, paraliżu i napadów stresu (Uczelnia w tej sprawie również skierowała stosowne pisma)
- Wnioski Uczelni o odstąpienie od przeprowadzenia oceny programowej z uwagi na fakt, że w danej filii Uczelni kształcenie na kierunku psychologia, albo jeszcze nie zostało uruchomione, albo trwa dopiero jeden semestr lub dwa lata, zatem nie zastał zakończony pełny cykl kształcenia – czyli to co jest przez PKA oceniane: od procesu rekrutacji, przez tok studiów po proces dyplomowania. Uczelnia wskazywała, że w tych sytuacjach, nie będzie możliwości dokonania pełnej, rzetelnej, obiektywnej oceny w ramach 10 ocenianych kryteriów. Wszystkie te argumenty i pisma Uczelni nie znalazły zrozumienia i uwzględnienia zarówno w oczach PKA jak i Ministerstwa.

W każdej z wyżej wymienionych sytuacji albo nie było żadnej odpowiedzi albo odpowiedź była negatywna lub odpowiedź ze strony Polskiej Komisji Akredytacyjnej była czysto

formalna, pozbawiona treściowego odniesienia do podniesionych argumentów, a w szczególności pozbawiona realnych decyzji korygujących lub dialogowych. Władze uczelni nie odnotowały ani jednego przypadku, w którym PKA wykazałaby chociażby minimalną elastyczność proceduralną, chęć kompromisu, dobrą wolę, czy choćby podstawowe zainteresowanie realiami, w jakich funkcjonuje oceniany podmiot.

Uczelnia od razu zaznacza i podkreśla, że w świetle powyższego **nie można uznać** za przejaw dobrej woli, zgodę Przewodniczącego PKA na wydłużenie terminów do złożenia kolejnych czterech raportów samooceny, w kolejnym rzucie zarządzonych przez byłego ministra nowych, kolejnych ocen programowych, w sytuacji gdy pismo adresowane na rektora o czterech nowych nadzwyczajnych ocenach przekazane zostało do Uczelni w połowie grudnia 2024 r. a termin na oddanie tym razem w przybliżeniu 4500 stron (4 nowe raporty samooceny w terminie 4 tygodni od daty wpływu ww. pisma) został zakreślony Uczelni na 10 stycznia 2024 r.

Zgoda na przedłużenie o 3 tygodnie ww. terminów ze strony Przewodniczącego PKA, w tej kolejnej, absurdalnej sytuacji, powinna zostać zinterpretowana raczej jako próba naprawienia całkowicie nieracjonalnego działania ze strony resortu szkolnictwa wyższego, któremu umknął fakt powszechnie znany w całym polskim środowisku akademickim, że w okresie od 23 grudnia 2024 r. do dnia 6 stycznia 2025 r. we wszystkich uczelniach wyższych jest przerwa świąteczna – noworoczna.

Co istotne, z perspektywy Władz Uczelni, cały przebieg postępowania nie miał charakteru oceny programowej służącej zapewnianiu jakości kształcenia, lecz nosił wszelkie znamiona egzekucji administracyjnej prowadzonej z determinacją i bezwzględnością. Postawa PKA – oparta na proceduralnej nieprzenikalności, komunikacyjnej obojętności i metodologicznym dogmatyzmie – pozbawiła Uczelnię jakiegokolwiek przestrzeni na współudział w kształtowaniu procesu oceny, przekształcając procedurę w jednostronny akt niespotykanej represji instytucjonalnej.

Wobec powyższego nie sposób nie sformułować wniosku, że:

- uczelnia nie została potraktowana jak partner dialogu publicznego, lecz jak bierny obiekt egzekucyjny, pozbawiony prawa do wypowiedzi, odparcia zarzutów i wpływu na kształt postępowania;
- organy PKA działały w sposób nieprzejrzysty, zamknięty i w sposób całkowicie odporne na argumentację. Wnioski oraz dokumenty składane przez uczelnię - które w swojej objętości licząc do dziś zbliżyły się do wyniku blisko 20 000 stron dokumentacji przekazanej przez Uczelnię do PKA - pozostały bez wnikliwego rozpoznania, czy szczegółowego zapoznania się, o czym świadczy porównanie użytych przez PKA sformułowań w raportach powizytacyjnych i późniejszych na poziomie uchwał Prezydium PKA. **Uczelnia zadała sobie trud i dokonała precyzyjnej analizy, która prowadzi do wstrząsającego wniosku, iż efekt procedury został przesądzony niezależnie od materiału dowodowego i poziomu współpracy, co kompromituje sens istnienia procedur kontrolnych jako narzędzi służących rozwojowi jakości kształcenia.**

W ocenie Władz Uczelni zasady uczciwego postępowania administracyjnego, lojalności instytucjonalnej, prawa do obrony oraz obowiązku należytego rozpoznania sprawy zostały w całości pogwałcone. Władze Uczelni z najwyższym niepokojem wskazują, że PKA – jako organ państwowy – zatraciła zdolność do prowadzenia procedur w duchu partnerstwa, odpowiedzialności i zgodnie z konstytucyjnymi standardami państwa prawa.

2.9. Odporność PKA na rzeczywiste działania naprawcze podejmowane przez uczelnię – fikcja proceduralna i odrzucenie istoty postępowania oceniającego

Fundamentalnym założeniem każdej procedury oceny programowej jest nie tylko zidentyfikowanie ewentualnych niedociągnięć, ale przede wszystkim stworzenie Uczelni realnej przestrzeni do ich usunięcia, wzmocnienia jakości oraz udowodnienia zdolności instytucjonalnej do refleksji i doskonalenia. Taki właśnie sens nadaje znaczenie

wszystkim elementom procedury: odniesieniu się do raportu zespołu oceniającego PKA, złożeniu wyjaśnień, uzupełnień, dokumentów dodatkowych czy wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie Polska Komisja Akredytacyjna zademonstrowała całkowitą odporność na wszelkie działania naprawcze podejmowane przez Uczelnię Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”. Działania te były nie tylko rzeczywiste, ale też wdrażane z wyprzedzeniem, z pełnym zaangażowaniem kadry, we wszystkich obszarach wskazanych jako wymagające korekty. Uczelnia nie ograniczyła się do deklaracji, lecz przeprowadziła realne, kompleksowe nowelizacje organizacyjne, kadrowe, dokumentacyjne i systemowe, o czym zresztą informowała PKA na każdym etapie procedury.

Pomimo tego, w treści uchwały z dnia 10 lipca 2025 r. pojawia się arbitralne i powielane jak mantra stwierdzenie: „Działania naprawcze Uczelni mają charakter deklaracyjny, formalny i inicjalny, zostały podjęte dopiero jako reakcja na wyniki oceny programowej.” Oświadczenie to nie tylko nie znajduje oparcia w faktach – jest ono sprzeczne z przesłaną dokumentacją, harmonogramami wdrożeń, zarządzeniami i uchwałami organów Uczelni oraz przesłankami wynikającymi z dobrej wiary działania. Co więcej, jego powtarzalność wskazuje na brak niezależnej oceny, a uwidacznia działanie PKA z góry przyjętą strategię dezawuowania wszelkich wysiłków Uczelni, niezależnie od ich zakresu i rezultatu.

Podobnie PKA w sposób dogmatyczny stwierdza, że: „Ocenie programowej podlega przede wszystkim stan realny, rzeczywiste przejawy przebiegu procesu kształcenia, a nie stan zaprojektowany w dokumentach, jaki według deklaracji Uczelni może zostać osiągnięty w przyszłości.”

Tego rodzaju formuła rodzi pytanie: na jaki dokładnie dzień ma być oceniany stan faktyczny w Uczelni? Należy wskazać, że ocena programowa – w tym konkretnym przypadku – trwała ponad rok.

Zatem na jaki moment dokonywana jest ocena programowa?

Na moment powiadomienia o jej wszczęciu ?

Na moment przygotowania dokumentacji (raport samooceny)?,

Na moment wizytacji Zespołu Oceniającego PKA?,

Czy może na moment sporządzenie raportu powizytacyjnego przez PKA?,

A może jednak na moment odniesienia się Uczelni do treści raportu powizytacyjnego?,

Czy jednak na moment uchwały Prezydium PKA?,

Choć może na moment tzw. odwołania się od uchwały Prezydium PKA?,

Czy jednak na moment ostatecznej drugiej, końcowej Uchwały Prezydium PKA?.

Powyższe pokazuje kuriozum argumentacji PKA.

W tym czasie Uczelnia wprowadziła ogrom zmian, nie tylko dlatego że tak wskazywała PKA, ale dlatego, że Uczelnie była i jest w procesach nowelizujących obszaru dydaktycznego, badawczego i naukowego, gdyż sama Uczelnia i jej władze diagnozuje te płaszczyzny które wymagają rozwoju, restrukturyzacji, również uwagi na dynamicznie zmieniające się otoczenie zewnętrzne, rozwój nowoczesnych technologii, nowe oczekiwania młodzieży. Zmiany te zostały tak precyzyjnie, merytorycznie opisane, że nie sposób ich zignorować, jeżeli ocena ma mieć charakter rzeczywisty, a nie tylko demonstracyjny. A mimo tego Uczelnia widzi jaka skala została przez PKA pominięta.

Zwrócić należy uwagę, że dotychczas – w praktyce PKA, jak również w nauce prawa o szkolnictwie wyższym – zmiany dokonane przez uczelnię w toku trwającej procedury były nie tylko dopuszczalne, ale wręcz oczekiwane i uwzględniane jako element zdolności instytucji do samonaprawy.

Odwrócenie tej logiki (wyłącznie na użytek Uczelni „Varsovia”) i uznanie, że każde działanie uczelni podjęte po wizycie zespołu oceniającego PKA ma charakter „deklaracyjny i inicjalny” – stanowi odejście od dotychczasowego orzecznictwa, praktyki i celu postępowania oceniającego.

W tym kontekście należy zadać pytanie: czy mamy do czynienia z nową, milcząco wprowadzoną zasadą procedowania, zgodnie z którą działania naprawcze uczelni nie będą już nigdy brane pod uwagę? A może zasada ta obowiązuje (tak jak podkreślono powyżej) wyłącznie w odniesieniu do Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”? Jeżeli nie – to jak wytłumaczyć całkowitą niewrażliwość organu na dokumentowane, konkretne i systemowe działania uczelni podejmowane z należytą starannością?

Władze Uczelni formułują jednoznaczny wniosek:

w przedmiotowym przypadku działania naprawcze nie tylko zostały zignorowane, ale wręcz z góry zdeprecjonowane przez użycie stereotypowych i zrutynizowanych sformułowań, których celem było podważenie wiarygodności uczelni bez próby rzetelnej weryfikacji treści przekazanej dokumentacji. W ten sposób PKA odebrała całej procedurze jej podstawową rację bytu – uczynienie oceny programowej narzędziem rozwoju, a nie wyłącznie środkiem eliminacji podmiotów z rynku usług edukacyjnych.

2.10. Retoryka deprecjacji jako narzędzie przemocy instytucjonalnej – język uchwały Polskiej Komisji Akredytacyjnej jako element narracji sprzedającej

Treść uchwały Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 r., dotyczącej oceny programowej kierunku psychologia w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”, jednoznacznie wskazuje na zastosowanie języka nacechowanego przemocą retoryczną i uprzedzeniem instytucjonalnym. Zamiast rzeczowej analizy materiału dowodowego, uchwała opiera się na emocjonalnych, hiperbolicznych, ogólnikowych i niemierzalnych określeniach, które mają na celu wywołanie u odbiorcy wrażenia skrajnego upadku ocenianej instytucji, niezależnie od rzeczywistego stanu faktycznego.

Oto najpopularniejsze przykłady użytych przez PKA w dokumencie kilkadziesiąt razy wprost sformułowań jak: „bardzo szeroki zakres nieprawidłowości”, „uchybień mają charakter masywny i systemowy”, „skala deficytów podważa możliwość realizacji

zakładanych efektów uczenia się”, „niezwykle poważne zastrzeżenia budzi sposób funkcjonowania systemu zapewniania jakości”, czy też „głęboka niespójność i destrukcja procesów kształcenia”. Tego rodzaju wyrażenia nie mają charakteru obiektywnego, nie są poparte żadnymi miernikami ani kryteriami odniesienia, ba nie mają żadnej wartości merytorycznej, a ich funkcja sprowadza się do kształtowania uprzedzającej narracji, z góry dyskwalifikującej ocenianą uczelnię w oczach odbiorcy.

Władze uczelni podkreślają z całą stanowczością, że język zastosowany w uchwale nie mieści się w standardach państwa prawa i stanowi rażące odstępstwo od konstytucyjnych zasad działania organów administracji publicznej. Użycie określeń nacechowanych emocjonalnie, retorycznie i deprecjonująco nie służy przekazaniu treści merytorycznych, lecz pełni funkcję dyscyplinującą, zawstydzającą i stygmatyzującą. W istocie mamy tu do czynienia nie z oceną programową, lecz z publiczną egzekucją wizerunkową, przeprowadzoną przy użyciu środków językowych właściwych aktowi oskarżenia a bardziej nawet propagandzie, a nie profesjonalnej analizie eksperckiej.

Skarga niniejsza formułowana jest także w odpowiedzi na ten właśnie sposób prowadzenia narracji przez PKA. Używanie przez organ państwowy zaufania publicznego określeń takich jak „masywny zakres wad” czy „destrukcja procesów kształcenia” w odniesieniu do instytucji akademickiej, która spełnia wymogi formalne, prowadzi studia zgodnie z nadanym pozwoleniem i zgodnie z wymogami przepisów prawnych, zatrudnia kadrę, realizuje program, i która do niedawna była oceniana pozytywnie, stanowi przekroczenie granic dopuszczalnej krytyki i wkracza w obszar przemocy symbolicznej. Uczelnia nie może zaakceptować sytuacji, w której organ kontrolny posługuje się językiem nienadającym się do weryfikacji, nienadającym się do obrony i merytorycznej polemiki, nieproporcjonalnym, nieprofesjonalnym i uprzedzonym.

Wobec powyższego, w ocenie uczelni cała procedura – a w szczególności treść i ton uchwały końcowej – narusza zasady bezstronności, proporcjonalności, rzetelności oraz

przejrzystości postępowania administracyjnego. Polska Komisja Akredytacyjna nie działała tu jako instytucja oceniająca jakość kształcenia, lecz jako organ deprecjonujący uczelnię przy użyciu języka, który nie znajduje oparcia ani w faktach, ani w metodyce, ani w dobrych obyczajach administracyjnych. Tego rodzaju praktyka godzi nie tylko w reputację uczelni, ale również w zaufanie do instytucji państwowych oraz w autorytet całego systemu nadzoru nad szkolnictwem wyższym.

2.11. Selektywna analiza materiału dowodowego (tzw. cherry picking) – dowolność oceny i manipulacja informacją jako mechanizm uprzedzenia instytucjonalnego

W treści uchwały Polskiej Komisji Akredytacyjnej z dnia 10 lipca 2025 r. wyraźnie widoczny jest mechanizm świadomego, selektywnego wykorzystywania wybranych informacji przedstawionych przez uczelnię w sposób, który prowadzi do potwierdzenia z góry założonej, negatywnej tezy ocennej. Uczelnia z całą stanowczością wskazuje, że PKA nie przeprowadziła rzetelnej analizy materiału dowodowego jako całości, lecz dopuściła się manipulacji polegającej na pomijaniu wszelkich treści niwelujących wagę zarzutów, jednocześnie eksponując fragmenty, które – wyrwane z kontekstu – mogą służyć jako argumentacja dla wcześniej ustalonej oceny.

Mechanizm ten widoczny jest w sposób szczególnie jaskrawy w odniesieniu do kryterium nr. 3, w ramach którego jednym z pierwszych sformułowanych zarzutów było rzekome niespełnienie wymogów w zakresie zasad i kryteriów rekrutacji na studia. Uczelnia, po otrzymaniu raportu zespołu oceniającego PKA, przygotowała obszerne i precyzyjne odniesienie do wskazanego zarzutu, dokumentując zasadność stosowanych praktyk, zgodność z przepisami prawa, jak również przedstawiając praktykę stosowania kryteriów naboru oraz pełną dokumentację rekrutacyjną. Mimo tego, w finalnej uchwale Prezydium PKA temat ten zostaje całkowicie przemilczany – nie następuje ani weryfikacja przedstawionych wyjaśnień, ani ich podważenie, ani nawet wzmianka o tym, że Uczelnia

ustosunkowała się do zarzutu. Fakt ten nie został ujęty w żadnej formie w argumentacji końcowej, co jednoznacznie wskazuje na próbę wyciszenia wszelkich elementów, które mogłyby osłabić siłę negatywnej narracji.

Odwrotny mechanizm zastosowano tam, gdzie uczelnia – z pokorą i zgodnie z logiką procedury – przyznała, że dany obszar wymagał poprawy, i jednocześnie wykazała wdrożone działania naprawcze. W tych przypadkach – bez względu na treść i zakres dokonanych przez Uczelnię korekt – PKA interpretowała te wypowiedzi jako potwierdzenie zasadności własnych tez i przyznanie się do winy, pomijając całkowicie intencję konstruktywnej współpracy i dokumentowane wdrożenia. **Prowadzi to do sytuacji, w której każde działanie uczelni – czy to polemiczne, czy naprawcze – zostaje wykorzystane przeciwko niej.**

Władze uczelni z naciskiem podkreślają, że całość przekazanych materiałów - tworzących dokumentację akredytacyjną - liczyła tysiące stron dokumentacji, analiz, sprawozdań, zarządzeń, regulaminów, harmonogramów, protokołów, uchwał i zestawień. Ich zasadniczym celem było nie tylko odniesienie się do poszczególnych zastrzeżeń, ale przede wszystkim wskazanie na konkretne, udokumentowane działania, realny potencjał rozwojowy Uczelni i jej zdolność do nieustannego doskonalenia jakości kształcenia. W świetle treści uchwały PKA, można jednak odnieść wrażenie, że Uczelnia w swoich pismach jedynie potwierdzała istnienie nieprawidłowości i nie podejmowała żadnych skutecznych prób ich przezwyciężenia. **Takie nieprawdziwe wrażenie zostało stworzone przez PKA nie na podstawie faktów, lecz poprzez celowe i systemowe przemilczanie treści niepasujących do z góry przyjętej narracji, tezy czy może polecenia.**

Zachowanie to należy traktować jako rażące naruszenie zasady rzetelności, bezstronności i uczciwości proceduralnej, a także jako przejaw stronniczości instytucjonalnej, która pozbawia Uczelnię prawa do realnej obrony i neutralizuje sens

jakiegokolwiek argumentacji merytorycznej. Jeżeli Komisja decyduje się nie zauważać argumentów przedstawionych przez stronę postępowania, to procedura oceny staje się fikcją, a jej rezultat – niezależnie od rzekomego formalizmu – staje się wyrazem uprzedzenia, a nie bezstronnej analizy.

2.12. Działania ultra vires – przekroczenie ustawowych kompetencji przez Polską Komisję Akredytacyjną

W toku postępowania oceniającego Polska Komisja Akredytacyjna dopuściła się licznych działań wykraczających poza ramy kompetencyjne wyznaczone jej przez ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce oraz przez statut PKA. Komisja, zamiast działać jako organ oceniający Jakość Kształcenia w granicach i na podstawie prawa, konsekwentnie wchodziła w przestrzeń niedopuszczalną z punktu widzenia zasady legalizmu oraz konstytucyjnie gwarantowanego domniemania rzetelności i racjonalności działań podmiotu prowadzącego działalność edukacyjną.

Podstawowym i systemowo powtarzalnym przykładem naruszenia i przekraczania przez PKA zakresu kompetencji jest absolutyzacja tzw. „stanu na dzień wizytacji” jako jedyne dopuszczalnego punktu odniesienia dla oceny. W wielu miejscach uchwały pojawiają się sformułowania sugerujące, że Komisja nie uwzględniła żadnych działań podejmowanych przez uczelnię po zakończeniu wizytacji zespołu oceniającego PKA, która to wizytacja jest jednym z wielu, środkowym elementem całej procedury akredytacyjnej. Takie podejście narusza nie tylko logikę procedury oceny programowej, ale też stoi w jawnej sprzeczności z utrwaloną praktyką PKA z setek wcześniejszych postępowań. Dotąd działania naprawcze podjęte przez uczelnie po wizycie zespołu oceniającego były – nie tylko dopuszczalne – lecz również pożądane, a wręcz inicjowane z rekomendacji samej Komisji. Mało tego w poprzednim systemie ocen obowiązującym jeszcze kilka lat temu, gdy Uczelnia na etapie tzw. odwołania od uchwały Prezydium PKA, wykazała się merytorycznym odniesieniem niejednokrotnie otrzymywała w ostatecznej Uchwale

Prezydium PKA ocenę podniesioną np. do oceny wyróżniającej. Tymczasem obecnie w przypadku Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” zmieniono reguły gry – bez uprzedzenia, bez podstawy normatywnej i bez uzasadnienia – co w sposób oczywisty narusza konstytucyjną zasadę zaufania do organów państwowych i stabilności reguł prawnych.

Komisja w sposób arbitralny i niepodlegający weryfikacji przyjęła, że jeżeli działanie uczelni zostało wdrożone po terminie wizytacji, to automatycznie uznaje się je za „inicjalne”, „formalno-deklaratywne”, „reaktywne” lub „pozorne”. Tym samym PKA ustala nowe, nieprzewidziane w przepisach materialnych kryteria kwalifikacji działań uczelni, które nie mają żadnego umocowania normatywnego ani metodologicznego. Pojęcia te mają charakter ocenny, nieoperacyjny, niemierzalny, a przede wszystkim – stanowią płaszczyznę swobodnego i pozbawionego kontroli uznania administracyjnego, co jest niedopuszczalne w procedurze mającej rzekomo charakter ekspercki i dowodowy.

Zważyć należy, że w realiach funkcjonowania Uczelni, działania naprawcze muszą przebiegać zarówno w sferze *de iure*, jak i – w możliwym zakresie – w sferze *de facto*. W przypadku wielu obszarów – takich jak proces dyplomowania, weryfikacja efektów uczenia się czy działania komisji dyplomowych – realizacja działań *de facto* wymaga upływu semestrów, przeprowadzenia zajęć dydaktycznych, zorganizowania egzaminów końcowych lub zakończenia cyklu studiów. Uczelnia może w takich przypadkach jedynie podjąć działania legislacyjne, organizacyjne, proceduralne i kontrolne, których efekty czasowo wyprzedzają ich materialną realizację. Traktowanie takich rozwiązań jako „pozornych” lub „inicjalnych” w sposób fundamentalny ignoruje w realiach funkcjonowania instytucji akademickiej.

Nie mniej kuriozalne jest notoryczne podnoszenie przez PKA zarzutu, jakoby działania uczelni były „reakcją na wyniki oceny programowej”.

Po pierwsze – ustalenie tego typu faktu nie jest możliwe bez dostępu do wewnętrznych motywacji organów uczelni, a więc opiera się na czystym domniemaniu i spekulatywnym przypuszczeniu, niezaopatrzonym w żaden środek dowodowy.

Po drugie – nawet gdyby działania Uczelni były odpowiedzią na rekomendacje PKA, nie sposób uznać tego za uchybienie i formułować z tego zarzut, skoro właśnie taki był dotychczasowy sens istnienia całego systemu jakości kształcenia opartego na procesie: Diagnostyka – Rekomendacja – Korekta. Taki był też sens powołania do życia Polskiej Komisji Akredytacyjnej.

W tym przypadku PKA podważa swój własny, pierwotny cel działania, czyli promowanie i wspieranie kultury jakości w szkolnictwie wyższym, stając się organem wyłącznie sankcyjnym, ignorującym funkcję edukacyjną, doradczą i stymulującą.

W ten sposób Uczelni uniemożliwia się jakiekolwiek skuteczne działanie:

- jeżeli nie przyzna się do istnienia uchybienia – PKA uznaje to za przejaw braku autorefleksji i pogłębia ocenę negatywną,
- jeżeli przyzna się uzna wskazane zalecenia i wdroży środki zaradcze – PKA traktuje to jako spóźnioną reakcję potwierdzającą zarzut i z taką samą siłą uderza w Uczelnię;

Taki model działania całkowicie niweczy sens istnienia oceny programowej jako narzędzia służącego doskonaleniu jakości kształcenia. Uczelni nie przyznaje się prawa do zmiany, rozwoju, uczenia się na błędach i elastycznego wdrażania rekomendacji – zamiast tego zostaje poddana jednostronnej egzekucji decyzyjnej, przy użyciu nielegalnie rozszerzonych kompetencji organu opiniującego.

W dalszej części niniejszego pisma, w odniesieniu do poszczególnych zarzutów stawianych kierunkowi psychologia realizowanemu w Warszawie, zostaną szczegółowo wskazane przypadki przekroczenia kompetencji przez PKA, w tym działania oceniające sfery nieobjęte zakresem kryteriów oceny programowej, wypowiedzi wykraczające poza

zakres ekspertyzy merytorycznej.

3. Ustosunkowanie się do poszczególnych zarzutów PKA

Kryterium 3. Przyjęcie na studia, weryfikacja osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się, zaliczanie poszczególnych semestrów i lat oraz dyplomowanie

Zarzut PKA 3.1. Zasady i kryteria rekrutacji nie gwarantują doboru kandydatów posiadających wstępną wiedzę i umiejętności na poziomie niezbędnym do osiągnięcia efektów uczenia się

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

Brak stanowiska.

Stanowisko Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Ocena sformułowana przez Polską Komisję Akredytacyjną, jakoby zasady rekrutacji obowiązujące na kierunku psychologia (studia jednolite magisterskie, profil praktyczny) prowadzonym przez Uczelnię Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” nie zapewniały doboru kandydatów z odpowiednim przygotowaniem wstępnym, stanowi przykład wypowiedzi pozbawionej podstaw faktycznych i nieuczciwej narracji, wpisującej się w przyjętą przez PKA linię tendencyjnego podważania wartości kształcenia oferowanego przez Uczelnię.

Po pierwsze, należy z naciskiem podkreślić, iż w odpowiedzi na raport powizytacyjny Uczelnia przedstawiła szczegółowe informacje dotyczące zasad, trybu i narzędzi wykorzystywanych w procesie rekrutacyjnym. Informacje te nie tylko pozostały bez jakiegokolwiek merytorycznej kontrargumentacji, ale zostały całkowicie pominięte przez PKA w finalnej uchwale, co czyni zarzut rażąco niesprawiedliwym.

Po drugie, brak odniesienia się do wyczerpującego wyjaśnienia Uczelni stanowi przykład zamierzonego przemilczenia istotnych faktów – działania noszącego znamiona manipulacji argumentacyjnej (tzw. cherry picking), polegającej na wybiórczym traktowaniu materiału dowodowego: pomijaniu tego, co osłabia przyjętą tezę, przy jednoczesnym eksponowaniu treści sztucznie ją potwierdzających.

Po trzecie, zarzut PKA abstrahuje całkowicie od ustawowego charakteru rekrutacji na studia – w szczególności w kontekście konstytucyjnego prawa dostępu do nauki oraz zasady otwartego dostępu do szkolnictwa wyższego. Formułowanie wymagań kwalifikacyjnych wykraczających poza obowiązujące przepisy byłoby działaniem sprzecznym z prawem, zaś odmowa przyjęcia kandydata na podstawie nieudowodnionej tezy o „niewystarczającej wiedzy wstępnej” stanowiłaby rażące naruszenie zasady równego traktowania.

Po czwarte, nie sposób nie zauważyć, że PKA nie zdefiniowała nigdzie, jakie konkretnie „wstępne kompetencje” uważa za niezbędne do osiągnięcia efektów uczenia się w ramach studiów jednolitych magisterskich na kierunku psychologia, co czyni całą ocenę arbitralną i niemierzalną. Tymczasem to Uczelnia jako podmiot uprawniony do prowadzenia studiów i odpowiedzialny za ich jakość, dysponuje autonomią w zakresie kształtowania procesu dydaktycznego oraz określania warunków rekrutacji, zgodnych z obowiązującymi przepisami prawa.

Wreszcie, po piąte należy zwrócić uwagę na kompletny brak spójności ocen formułowanych przez PKA w innych postępowaniach akredytacyjnych na kierunku psychologia – w przypadkach, gdy inne uczelnie stosowały tożsame lub mniej rozbudowane procedury rekrutacyjne. W innych uczelniach nie podniesiono żadnych zarzutów, bądź uznano je za w pełni zgodne z wymaganiami jakościowymi. Tym samym mamy do czynienia z naruszeniem zasady równości wobec prawa i niedyskryminacji, a ocena przedstawiona w uchwale wobec „Varsovii” rażąco odbiega od dotychczasowego standardu orzeczniczego PKA.

Podsumowując, Uczelnia kategorycznie sprzeciwia się przedstawionemu zarzutowi, gdyż PKA w wyrażonej opinii:

- ignoruje przedstawione wyjaśnienia,
- pomija fakty korzystne dla Uczelni,
- odwołuje się do nieokreślonych, subiektywnych kryteriów,

- narusza zasadę równego traktowania uczelni niepublicznych,
 - pozostaje w sprzeczności z dotychczasową praktyką PKA i obowiązującym prawem.
- Tego rodzaju ocena, pozbawiona waloru obiektywności i spójności logicznej, nie może być traktowana jako wiarygodny wynik rzetelnej oceny programowej, lecz jako element działań prowadzących do systematycznego podważania reputacji Uczelni, mających cechy nadużycia władztwa publicznego i przekroczenia granic kompetencji.

Zarzut 3.2. Prace dyplomowe powstające na kierunku, obarczone licznymi błędami metodologicznymi, nie stanowią właściwego potwierdzenia osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się na zakończenie studiów

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu.

Pomimo deklarowanego przez Uczelnię wdrożenia działań naprawczych, przedstawione stanowisko nie daje wystarczających podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że problem niskiej jakości prac dyplomowych został systemowo rozwiązany. Choć uczelnia wskazuje na „wyraźną poprawę jakości merytorycznej oraz metodologicznej”, nie przedstawiono przekonujących dowodów potwierdzających trwałość i skuteczność tych zmian w skali całego kierunku.

Warto zaznaczyć, że uczelnia nie odniosła się wprost do kwestii braku systemowej standaryzacji kryteriów oceny ani nie przedstawiła jednoznacznych mechanizmów zapewniających jednolity poziom opieki promotorskiej we wszystkich jednostkach prowadzących zajęcia. Powołanie się na „przeszłe incydentalne przypadki” nie koresponduje z obserwowanym zakresem nieprawidłowości w poprzednich cyklach kształcenia.

Stanowisko Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Zarzut Polskiej Komisji Akredytacyjnej, jakoby prace dyplomowe powstające na kierunku

psychologia nie stanowiły właściwego potwierdzenia osiągnięcia przez studentów efektów uczenia się na zakończenie studiów z uwagi na rzekome błędy metodologiczne i niską jakość merytoryczną, **jest całkowicie nieuzasadniony i nie znajduje potwierdzenia w przedstawionym przez Uczelnię materiale dowodowym.**

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że na kierunku psychologia wdrożono kompleksowy system weryfikacji jakości procesu dyplomowania. Równocześnie zaostrzono wewnętrzne kryteria oceny prac dyplomowych oraz wzmocniono nadzór nad przebiegiem procesu dyplomowania (superrecenzje).

Zarzut, jakoby Uczelnia nie przedstawiła wyraźnych dowodów na poprawę jakości prac dyplomowych, **jest całkowicie oderwany od rzeczywistości i świadczy o niezrozumiałej ignorancji przez PKA wobec przekazanych materiałów dowodowych.**

Uczelnia nie tylko przedstawiła kompleksowy opis działań naprawczych wdrożonych w odpowiedzi na zidentyfikowane nieprawidłowości, ale również — co szczególnie istotne — przesała do Polskiej Komisji Akredytacyjnej rezultaty audytu prac dyplomowych, przeprowadzonego na próbie losowo wybranych prac obronionych już po wdrożeniu nowych rozwiązań systemowych. Wyniki tego audytu zostały wyraźnie zaprezentowane w przesłanym materiale i służyły jako dowód realnego, a nie jedynie deklaratywnego charakteru podejmowanych działań naprawczych.

Tymczasem PKA, pomijając całkowicie ten materiał, stwierdza arbitralnie, że „nie przedstawiono przekonujących dowodów potwierdzających trwałość i skuteczność tych zmian w skali całego kierunku”. Jak można wysnuć taki wniosek w sytuacji, w której uczelnia przesała namacalny, merytoryczny materiał audytowy, będący dowodem analizy i wnioskowania na podstawie nowego stanu faktycznego?

Czy PKA rzeczywiście zapoznała się z dokumentacją, czy też ograniczyła się do automatycznego powielania czy wręcz przeklejenia narracji wcześniej przyjętej,

niezależnie od stanu faktycznego. To, niestety, nie jest pytanie retoryczne. Z punktu widzenia Uczelni brak jakiegokolwiek reakcji na przesłany audyt może oznaczać jedno: dokument został zignorowany. A to stawia pod znakiem zapytania rzetelność, a przede wszystkim kompletność procedury oceny.

Wprowadzone rozwiązania mają charakter trwały i obowiązują we wszystkich jednostkach organizacyjnych zaangażowanych w realizację kierunku psychologia. Zarzut dotyczący braku systemowej standaryzacji jest zatem bezpodstawny. Kryteria oceny prac są znane studentom i promotorom, jednolicie stosowane i transparentne. Każda praca dyplomowa jest powiązana z efektami uczenia się właściwymi dla poziomu i profilu kształcenia, a jej struktura, metodologia i zakres treściowy podlegają ścisłemu nadzorowi dydaktycznemu.

Twierdzenie, jakoby opisane działania miały charakter wyłącznie deklaracyjny, nie znajduje żadnego uzasadnienia. Zmiany zostały wdrożone, obowiązują i są stosowane w praktyce. Wprowadzono nowe zasady, nowe procedury, nowe mechanizmy oceny, a także przeprowadzono audyt obejmujący prace z poprzednich lat. Komisja, zamiast odnieść się do przedstawionych faktów, posługuje się nieprecyzyjnymi formułami w rodzaju „brak przekonujących dowodów”, co nie spełnia standardów rzetelnego rozstrzygnięcia sprawy administracyjnej i narusza zasadę zaufania do organu publicznego.

Zaskakujące i niezrozumiałe jest również powoływanie się przez PKA na brak „trwałości i skuteczności” zmian w sytuacji, gdy wdrożone mechanizmy obowiązują od wielu miesięcy, a ich efekty są mierzalne i udokumentowane.

W świetle powyższego, zarzut dotyczący rzekomej nieadekwatności prac dyplomowych jako potwierdzenia osiągnięcia efektów uczenia się **jest nie tylko nietrafny, ale także niesprawiedliwy i nieproporcjonalny**. Uczelnia wdrożyła kompleksowe działania naprawcze, których skuteczność znajduje potwierdzenie w praktyce. Brak ich

uwzględnienia przez Komisję wskazuje na jednostronność oceny i pominięcie istotnych faktów przedstawionych przez stronę.

Zarzut 3.3. Metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się nie korespondują ze specyfiką poszczególnych zajęć (są schematyczne i ogólnikowe), co wpływa na niską rzetelność i przejrzystość procesu oceny postępów studentów w nauce, szczególnie w zestawieniu z nieprzekazywaniem im kompletnej informacji zwrotnej o osiągniętych efektach

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

Uczelnia w swoim stanowisku przyznaje, iż stosowane metody weryfikacji były „schematyczne i ogólnikowe”, a przypadki nieprawidłowości tłumaczy dynamicznymi zmianami organizacyjnymi oraz wzrostem liczby studentów. Takie wyjaśnienie jest jednak niewystarczające i nie może być uznane za uzasadnienie poważnych braków w zakresie zapewniania jakości procesu dydaktycznego. Jak wynika z raportu z Zespołu Oceniającego, problemy dotyczące niespójności metod weryfikacji efektów uczenia się, niskiej przejrzystości oceniania oraz braku systemowego przekazywania studentom informacji zwrotnej były obecne w różnych filiach i miały charakter powszechny. Tym samym nie można ich traktować jako „incydentalnych” czy „przejściowych” – przeciwnie, miały one charakter strukturalny i wskazują na systemowy deficyt w zarządzaniu jakością kształcenia. Braki kadrowe, o których wspomina uczelnia, nie mogą stanowić usprawiedliwienia dla zaniechań w zakresie podstawowych obowiązków jednostki prowadzącej studia.

Reasumując, treść przedstawionego stanowiska Uczelni w rzeczywistości potwierdza prawidłowość zarzutów oraz uzasadnia negatywną ocenę kierunku w tym zakresie. Działania naprawcze Uczelni mają charakter deklaracyjny, formalny i inicjalny, zostały podjęte dopiero jako reakcja na wyniki oceny programowej. Ocenie programowej podlega przede wszystkim stan realny, rzeczywiste przejawy przebiegu procesu kształcenia, a nie

stan zaprojektowany w dokumentach, jaki według deklaracji Uczelni może zostać osiągnięty w przyszłości. Masywny, bardzo szeroki zakres wad procesu kształcenia, rozpatrywany nie tylko w kontekście przedmiotowego zarzutu, ale i wielu innych, podniesionych w Uchwale Prezydium PKA dowodzi, iż skala uchybień uniemożliwia ich zniwelowanie w racjonalnym czasie.

Stanowisko Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Zarzut dotyczący niespójności metod weryfikacji efektów uczenia się oraz rzekomego braku informacji zwrotnej dla studentów stanowi klasyczny przykład *cherry pickingu* stosowanego przez PKA. Wbrew zasadom rzetelnej oceny, Komisja nie odnosi się wprost do działań naprawczych zrealizowanych przez Uczelnię, lecz wybiórczo eksponuje jedno ze stwierdzeń zawartych w stanowisku uczelni, w którym ta – w duchu odpowiedzialności i refleksyjności – przyznała, że w przeszłości miały miejsce przypadki schematyczności niektórych metod weryfikacji. Uczelnia uczyniła to, aby dać wyraz swojej dojrzałości instytucjonalnej, transparentności i pokazać, że krytyczna autorefleksja jest dla niej elementem wewnętrznej kultury jakości. Zamiast potraktować ten gest jako dowód dojrzałości systemu zapewniania jakości, PKA wykorzystuje go jako oręż do deprecjonowania instytucji, całkowicie ignorując realnie podjęte działania naprawcze. Uczelnia pragnie jednoznacznie zaznaczyć, że ma prawo – również w świetle doświadczeń historycznych – twierdzić, iż nieprawidłowości te miały charakter incydentalny i przejściowy, ponieważ:

- Kierunek psychologia został uruchomiony w roku akademickim 2019/2020 na podstawie pozytywnej decyzji Prezydium PKA.
- 23 marca 2023 roku Prezydium PKA, po wizytacji przeprowadzonej przez zespół, któremu przewodniczył były przewodniczący PKA ks. dr hab. Tadeusz Stanisławski, ówczesny zespół oceniający PKA jednoznacznie uznał, że program studiów na kierunku psychologia spełnia wszystkie wymogi (ówczesną uchwałę Prezydium PKA podpisała dr hab. Maria Próchnicka).

Zatem nie może być mowy o chronicznym, strukturalnym deficycie – jak twierdzi obecnie PKA – lecz o przejściowym osłabieniu jakości na pewnym etapie funkcjonowania kierunku, które zostało przez Uczelnię zidentyfikowane i skutecznie zaadresowane. Warto podkreślić, że kilkanaście miesięcy później Pani dr hab. Maria Próchnicka występując aż sześciokrotnie jako przewodnicząca zespołów oceniających PKA w aktualnie prowadzonych nadzwyczajnych ocenach programowych na tym samym kierunku psychologia prowadzonych w różnych filiach Uczelni, nie znajduje żadnych pozytywów, a wszystkie kierunki psychologii oceniane przez Zespoły Oceniające pod przewodnictwem Pani Profesor zyskują ocenę negatywną.

W tym kontekście używanie przez PKA języka sugerującego, że Uczelnia „szuka usprawiedliwień”, jest całkowicie nieprofesjonalne i nie mieści się w standardzie języka administracyjnego. Uczelnia nie podejmuje działań w celu szukania wymówek, lecz w sposób transparentny i merytoryczny analizuje własne niedociągnięcia, licząc – być może naiwnie – na partnerski dialog z instytucją, która z założenia ma wspierać jakość kształcenia, a nie pełnić rolę arbitralnego trybunału orzekającego.

Argumentacja stosowana przez PKA jest mało rozbudowaną konstrukcją językową maskującą, która w dodatku ukrywa brak właściwej treści normatywnej. Stanowisko PKA w tym zakresie jest pozbawione waloru argumentacyjnego i świadczy jedynie o tautologicznym charakterze wyводу oraz o jego autorze.

Kryterium 4. Kompetencje, doświadczenie, kwalifikacje i liczebność kadry prowadzącej kształcenie oraz rozwój i doskonalenie kadry

Zarzut 4.1. Struktura dyscyplinarna kadry jest nieprawidłowa, co skutkuje nieprawidłowościami w obsadzie zajęć. Wykaz nieprawidłowo obsadzonych zajęć znajduje się w załączniku

Zarzut sformułowany przez Polską Komisję Akredytacyjną, jakoby struktura dyscyplinarna kadry akademickiej na kierunku psychologia w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” była nieprawidłowa i skutkowała błędami w obsadzie zajęć, nosi znamiona nie tylko arbitralności, lecz również jawnego ignorowania przedstawionych przez uczelnię danych liczbowych, dokumentacji tabelarycznej oraz konkretnych propozycji korekcyjnych. Wbrew treści uzasadnienia zawartego w uchwale PKA, uczelnia nie tylko kompleksowo przedstawiła wykaz kadry wraz z przypisaniem do reprezentowanych dyscyplin, ale również – na etapie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy – zaproponowała zmiany w obsadzie zajęć, które miały na celu pełną eliminację ewentualnych wątpliwości podniesionych przez Komisję. **Pomimo tego, propozycje te zostały całkowicie pominięte, bez choćby lakonicznego odniesienia się do ich treści.** Mamy tu zatem do czynienia z kolejnym przejawem wybiórczego traktowania informacji przekazywanych przez uczelnię – zjawiskiem określanym jako „cherry picking”, które w sposób rażący narusza zasady obiektywizmu i rzetelności procesu akredytacyjnego.

W stanie faktycznym przedstawionym przez uczelnię jednoznacznie wykazano, że za proces kształcenia na kierunku psychologia w Warszawie odpowiadało łącznie 305 osób, z czego aż 189 to psychologowie – a więc osoby reprezentujące właściwą dyscyplinę naukową. Oznacza to, że psychologowie stanowią około 2/3 całkowitej kadry dydaktycznej. Co więcej, na dzień składania wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy liczba studentów na tym kierunku wynosiła 1795 osób, z czego 529 studiowało w trybie stacjonarnym, a 1266 – niestacjonarnie. Proporcja kadry reprezentującej dyscyplinę

psychologia do liczby studentów wynosi więc 1:9,5 – wskaźnik niezwykle korzystny, nieosiągalny dla większości uczelni niepublicznych w Polsce, a nawet znacznej części uczelni publicznych. Jeżeli zatem w ocenie PKA proporcja 1 psycholog na niespełna 10 studentów nie gwarantuje stabilności i wystarczalności kadry, to powstaje pytanie fundamentalne: czy istnieje jakikolwiek mierzalny próg, który spełniłby arbitralne i nieprecyzyjne oczekiwania Komisji? Odpowiedź pozostaje niewiadomą, ponieważ PKA nie tylko nie wskazuje takiego progu, ale też w żaden sposób nie przedstawia spójnych, możliwych do weryfikacji kryteriów oceny tego zagadnienia.

W ocenie Komisji pojawia się również stwierdzenie, iż część członków kadry „nie reprezentuje dyscypliny psychologia”, a także że „nie posiada udokumentowanego dorobku naukowego w jej zakresie”. Po pierwsze – uczelnia nie ukrywała, że poza psychologami w procesie dydaktycznym uczestniczą także przedstawiciele innych dyscyplin: pedagodzy, filozofowie, prawnicy, specjaliści w zakresie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, lektorzy języków obcych czy informatycy. Jest to zjawisko nie tylko w pełni uzasadnione programowo, ale wręcz konieczne do prawidłowej realizacji efektów uczenia się. Powołując się na przykład, PKA wskazuje, że zajęcia z psychologii prowadził doktor nauk medycznych – przy czym nie podaje, o jakich konkretnie zajęciach mowa, nie przedstawia żadnej analizy zakresu przedmiotowego, nie odnosi się do doświadczenia zawodowego tej osoby w obszarze psychologii klinicznej czy zdrowia psychicznego, które w wielu przypadkach stanowi rzeczywistą podstawę do prowadzenia takich zajęć. Wbrew sugestiom PKA, różnorodność dyscyplinarna w kadrze, jeżeli prawidłowo odpowiada strukturze programu studiów, powinna być traktowana jako atut, a nie zarzut.

Szczególnym przejawem braku rzetelności w działaniu Komisji jest jednak końcowe stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu uchwały, zgodnie z którym PKA przeprowadziła jedynie „pobieżną analizę zamieszczonych tabel (bez udokumentowanego dorobku lub doświadczenia)”, które miały stanowić podstawę oceny. **Taki argument w dokumencie**

autorstwa PKA obnaża całkowitą słabość i nieprofesjonalizm przeprowadzonej ewaluacji – skoro mowa o „pobieżnej analizie”, to znaczy, że Komisja sama przyznaje, iż nie dokonała rzetelnej oceny przekazanego materiału. Przegląd przedstawionych przez Uczelnię ponad 300 zestawień charakterystyk osób prowadzących zajęcia – tabelarycznych, uporządkowanych, zawierających dane dotyczące stopni naukowych, dziedzin, dyscyplin oraz osiągnięć naukowych i zawodowych – wymaga czasu i uważnej analizy. PKA *de facto* przyznaje, że tego nie uczyniła, a mimo to sformułowała jednoznaczny, obciążający uczelnię zarzut, którego skutkiem ma być likwidacja kierunku studiów. Taki tryb działania nie tylko narusza podstawowe zasady oceny eksperckiej, ale nosi również cechy działania pozorowanego, uderzającego w konstytucyjną zasadę zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa.

W świetle powyższego należy uznać, że zarzut PKA jest nie tylko pozbawiony podstaw, ale wręcz rażąco sprzeczny z przedstawionym materiałem dowodowym, a przy tym stanowi przykład głęboko nieprofesjonalnego, tendencyjnego podejścia do procesu akredytacyjnego. Tego rodzaju praktyki powinny zostać jednoznacznie ocenione przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego jako nieakceptowalne w demokratycznym państwie prawa i natychmiast ukrócone.

Zarzut 4.2. Liczba nauczycieli akademickich w stosunku do liczby studentów nie gwarantuje prawidłowej realizacji zajęć

W ocenie Polskiej Komisji Akredytacyjnej „liczba nauczycieli akademickich w stosunku do liczby studentów nie gwarantuje prawidłowej realizacji zajęć”. Uzasadnienie tego zarzutu nosi wszelkie znamiona argumentacyjnej manipulacji, przejawiającej się w klasycznym błędzie logicznym *ignoratio elenchi*. Komisja, pozornie odnosząc się do kwestii stosunku liczbowego pomiędzy nauczycielami akademickimi a studentami, w rzeczywistości unika jakiegokolwiek merytorycznej konfrontacji z tą kwestią i zbiega ku

zagadnieniom całkowicie odmiennym – jakości, stabilności i afiliacji kadry akademickiej. **Powyższe stanowi jaskrawy przykład zmiany osi oceny, co z kolei prowadzi do sytuacji, w której Uczelnia – broniąc się przed jednym zarzutem – zostaje obciążona konsekwencjami dotyczącymi zupełnie innego aspektu, niepostawionego formalnie w uchwale.** Taka praktyka nie tylko rażąco narusza podstawowe zasady logicznego rozumowania, ale również odbiera stronie ocenianej jakiejkolwiek możliwości rzetelnego i skutecznego odniesienia się do zarzutów, które są z założenia nieokreślone i zmienne. Nie mamy tu do czynienia z oceną opartą na kryteriach obiektywnych – mamy do czynienia z arbitralną próbą przypisania Uczelni uchybień niezależnie od tego, czego rzeczywiście dotyczą przedstawione dane.

Uczelnia w toku postępowania ewaluacyjnego wykazała w sposób jednoznaczny, że na 1795 studentów kierunku psychologia przypada 305 osób zaangażowanych w proces dydaktyczny – co daje wskaźnik 1:5,89. Nawet jeśli przyjąć, że część tej kadry prowadzi zajęcia uzupełniające, interdyscyplinarne lub niepsychologiczne, to nadal liczba psychologów (189) względem liczby studentów pozostaje na poziomie 1:9,5 – wynik, który w zestawieniu z realiami większości uczelni niepublicznych w Polsce **zasługuje na uznanie, nie zaś na potępienie przez PKA. Jest to rezultat, który sytuowałby „Varsowię” wśród liderów pod względem dostępności kadry dydaktycznej względem liczby studentów, a nie – jak to próbuje przedstawić PKA – wśród podmiotów wymagających interwencji i sankcji.**

Tymczasem, zamiast rzetelnej oceny wskaźnika liczbowego, Komisja całkowicie zmienia jego sens i wagę, wskazując, że „wskaźnik ten obejmuje cały zespół osób prowadzących zajęcia – niezależnie od formy i stabilności zatrudnienia, a także niezależnie od reprezentowanej dyscypliny i posiadanego dorobku”. Sformułowanie to w istocie prowadzi do zamiany kryterium oceny: z liczby – na jakość, z dostępności – na afiliację, z potencjału kadrowego – na elementy czysto deklaratywne i niemierzalne. Gdyby zatem

zarzut PKA dotyczył struktury zatrudnienia, relacji pomiędzy pracownikami etatowymi a nieetatowymi, lub proporcji osób zatrudnionych w podstawowym miejscu pracy – Uczelnia przedstawiłaby stosowną analizę w tym zakresie. Jednakże taki zarzut nie został sformułowany, a mimo to PKA czyni go treścią swojego uzasadnienia. **Tego rodzaju „cherry picking”, czyli wybiórcze odnoszenie się do faktów jedynie wtedy, gdy wspierają one z góry założoną tezę, a ignorowanie ich w przeciwnym wypadku, stanowi rażące naruszenie zasady uczciwego postępowania administracyjnego oraz elementarnego obowiązku bezstronności i proporcjonalności.**

Jeśli zatem przyjmie się, że zarzut dotyczy liczby kadry w relacji do liczby studentów, to należy jednoznacznie stwierdzić, że dane przedstawione przez Uczelnię nie tylko niwelują jego istotę, lecz wręcz dowodzą, że funkcjonowanie kierunku pod tym względem spełnia wysokie, a nawet wzorcowe standardy. Jeśli natomiast PKA rozszerza interpretację tego zarzutu o kwestie jakości, afiliacji i zatrudnienia – to powinno to znaleźć swoje odzwierciedlenie w formalnym sformułowaniu zarzutów, co nie miało miejsca. W przeciwnym wypadku działanie Komisji pozostaje nieczytelne, nietransparentne i podważa wiarygodność całej procedury.

Dodatkowo, w treści uzasadnienia zarzutu PKA formułuje niezwykle enigmatyczną i niepopartą żadnymi danymi konstatację, iż „liczba nauczycieli akademickich posiadających dorobek naukowy w dyscyplinie psychologia pozostaje niewystarczająca w stosunku do liczby studentów, zakresu programowego oraz wewnętrznej różnorodności tej dyscypliny”. **Sformułowanie to nosi wszelkie cechy tautologii – PKA stwierdza bowiem, że coś jest niewystarczające, ponieważ jest niewystarczające. Nie podaje jednak żadnego wskaźnika, żadnej liczby, żadnego punktu odniesienia, żadnego minimum, żadnej proporcji ani żadnego aktu prawnego, który pozwalałby na obiektywne i weryfikowalne ustalenie, kiedy liczba osób z dorobkiem w danej dyscyplinie jest wystarczająca, a kiedy nie. Jest to typowy przykład uzasadnienia**

pozornego, który może zostać zastosowany wobec dowolnego podmiotu, niezależnie od jego rzeczywistej sytuacji kadrowej – i w każdej sytuacji będzie równie niepodważalny, właśnie dlatego, że nie odwołuje się do żadnych mierzalnych i znanych *ex ante* standardów.

W tym kontekście szczególnego znaczenia nabiera fakt, że Uczelnia prowadzi studia o profilu praktycznym, w których – zgodnie z ustawą – szczególne znaczenie przypisuje się zatrudnianiu nauczycieli akademickich z doświadczeniem zawodowym i dorobkiem praktycznym, niekoniecznie naukowym. Tymczasem PKA dokonuje całkowitego przedstawienia osi oceny, formułując zarzuty z poziomu profilu ogólnoakademickiego wobec kierunku prowadzonego w trybie praktycznym. Pomija się zupełnie obecność w kadrze Uczelni licznych specjalistów – uznanych praktyków z wieloletnim doświadczeniem klinicznym, terapeutycznym, diagnostycznym i wychowawczym – które to kompetencje stanowią najistotniejszy walor edukacyjny w ramach kształcenia psychologicznego o profilu praktycznym.

Co więcej, sama logika wywodu PKA budzi zasadnicze zastrzeżenia. Jeżeli bowiem stwierdza się, że liczba nauczycieli posiadających dorobek naukowy w dyscyplinie psychologia jest niewystarczająca, to w domyśle należałoby przyjąć, że organ ten dokonał jakiejś operacjonalizacji pojęcia „dorobek naukowy” i przeprowadził realną weryfikację stanu faktycznego. Tymczasem z wcześniejszych fragmentów uzasadnienia jasno wynika, że PKA dokonała „pobieżnej analizy” danych przedstawionych przez Uczelnię – co oznacza, że nie przeanalizowała szczegółowo dorobku, nie zidentyfikowała jego braków, nie wskazała żadnych konkretnych przykładów osób, które nie spełniają zakładanych (acz nieujawnionych) wymagań. Jak zatem Komisja mogła dojść do wniosku o rzekomej niewystarczającej liczbie osób z dorobkiem naukowym, skoro nie podjęła nawet próby systematycznego ustalenia, ile takich osób w ogóle jest? W konsekwencji mamy tu do czynienia z sytuacją skrajnie nieakceptowalną:

PKA stawia zarzut niespełnienia nieistniejącego standardu ilościowego. Nie istnieje bowiem żaden akt normatywny, który stanowiłby, że przykładowo na 50 studentów musi przypadać co najmniej jeden nauczyciel akademicki z dorobkiem naukowym w danej dyscyplinie. Nie istnieje żaden wewnętrzny dokument PKA, który regulowałby tę kwestię. Nie istnieje również żadna praktyka orzecznicza ani ekspercka, która wprowadzałaby tego rodzaju wskaźniki w sposób transparentny i dostępny dla uczelni ocenianych. Jest to więc przejaw stosowania przez PKA tzw. ukrytego kryterium – czyli tworzenia pozaprawnych, nieujawnionych oczekiwań, których uczelnia nie może znać z wyprzedzeniem, a przez to nie jest w stanie ani się do nich dostosować, ani skutecznie się przed nimi bronić. Działanie takie narusza konstytucyjną zasadę zaufania obywatela do państwa oraz elementarną zasadę pewności prawa i przewidywalności działań organów administracji publicznej.

Zasadniczej sprzeczności logicznej nie sposób także nie dostrzec w samej strukturze uzasadnienia zarzutu. Otóż PKA – w jednym akapicie – wskazuje, że liczba nauczycieli akademickich posiadających dorobek naukowy w dyscyplinie psychologia jest niewystarczająca „w stosunku do zakresu programowego oraz wewnętrznej różnorodności tej dyscypliny”, aby zaledwie kilka zdań później sformułować zarzut, iż część kadry Uczelni to specjaliści z innych dyscyplin. Powstaje więc oczywiste pytanie: jak Uczelnia ma zapewnić pokrycie dla „wewnętrznej różnorodności dyscypliny psychologia”, jeśli nie poprzez zatrudnianie specjalistów z pogranicza nauk medycznych, pedagogicznych, społecznych czy humanistycznych – których dorobek, doświadczenie i wiedza są nieodzowne w realizacji tak szerokiego i interdyscyplinarnego zakresu tematycznego? Nie można z jednej strony wymagać obsadzenia kadrowego wszystkich subdomen psychologii, podkreślając jej złożoność i wieloaspektowość, a z drugiej – zarzucać uczelni, że angażuje w proces dydaktyczny osoby posiadające wiedzę z obszarów komplementarnych. Tego rodzaju wewnętrzna niespójność narracji PKA nie tylko dezawuuje wagę samego zarzutu, ale także potwierdza brak rzetelnej, spójnej i

logicznej analizy przedstawionego przez Uczelnię materiału dowodowego.

W sposób szczególnie krzywdzący i nieuprawniony brzmią sformułowania zawarte w końcowej części zarzutu, zgodnie z którymi „polityka kadrowa Uczelni nosi znamiona działań incydentalnych, nastawionych na spełnienie minimalnych wymogów formalnych, bez długofalowej strategii zapewnienia jakości i ciągłości procesu dydaktycznego”. Nie dość, że nie mają one żadnego pokrycia w materiale dowodowym zgromadzonym w toku oceny programowej, to dodatkowo noszą cechy oceny arbitralnej i insynuacyjnej, a nawet zniechęcającej, formułowanej w tonie obraźliwym dla podmiotu akademickiego działającego zgodnie z obowiązującym prawem. Uczelnia z głębokim zdumieniem odnotowuje, że w demokratycznym państwie prawa, organ publiczny posługuje się tak dalece wartościującym i subiektywnym językiem oceny, deprecjonującym działania instytucji edukacyjnej bez rzetelnej analizy materiału przedstawionego w postępowaniu. Przede wszystkim – Uczelnia w całym procesie konsekwentnie wykazywała, że spełnia wszystkie obowiązujące wymogi formalne, a jej działania nie tylko są zgodne z prawem, ale także zmierzają ku zapewnieniu najwyższej możliwej jakości procesu dydaktycznego. Sam fakt, że PKA używa określenia „minimalne wymogi formalne” w sposób pejoratywny, ukazuje brak poszanowania dla porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej – czyżby obowiązujące przepisy były dla PKA niewystarczające? Jeśli tak, to nie do Uczelni, lecz do ustawodawcy powinny być kierowane zastrzeżenia. Co więcej, należy przypomnieć, że polityka zatrudnienia Uczelni – której dynamika i struktura wynika z potrzeb prowadzonego kształcenia oraz strategii rozwoju – nie może być oceniana wyłącznie przez pryzmat długości trwania umów o pracę, lecz powinna uwzględniać faktyczną jakość i dostępność kadry, stopień realizacji programu studiów, skuteczność dydaktyczną oraz elastyczne dostosowanie do zmieniających się potrzeb edukacyjnych. Formułowanie zarzutu na podstawie ogólnikowych sformułowań o rzekomym braku strategii, bez jakiegokolwiek analizy dokumentów strategicznych uczelni, dowodzi braku woli rzetelnego zbadania sprawy. Należy z całą mocą podkreślić, że do momentu

rozpoczęcia zmasowanych ocen programowych na kierunku psychologia, Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” była jedną z najszybciej rozwijających się uczelni niepublicznych w Polsce – stale zwiększała liczbę studentów, rozwijała zaplecze dydaktyczne, rozbudowywała strukturę kadrową oraz nawiązywała nowe partnerstwa instytucjonalne. Trudno uznać te okoliczności za przejaw braku strategii czy działań „incydentalnych” – to raczej wyraz sukcesu, który wbrew logice staje się przedmiotem zarzutu.

Zarzut 4.3. Uczelnia nie organizuje szkoleń podnoszących kompetencje dydaktyczne kadry

Zarzut Polskiej Komisji Akredytacyjnej, jakoby Uczelnia nie organizowała szkoleń podnoszących kompetencje dydaktyczne kadry, oparty jest na błędnym założeniu o ograniczonym horyzoncie czasowym oceny programowej oraz na niekonsekwentnym stosowaniu standardów oceny w odniesieniu do różnych uczelni. W uzasadnieniu wskazano, że „choć Uczelnia zadeklarowała wdrożenie szkoleń wewnętrznych, działania te zostały podjęte dopiero po wizytacji i nie mogą wpłynąć na ocenę bieżącą”. Takie stanowisko stanowi drastyczne odejście od dotychczasowej, utrwalonej praktyki PKA, zgodnie z którą uczelnie – także po zakończeniu wizytacji – mogły wprowadzać działania naprawcze, projakościowe lub doskonalące, które były uwzględniane na kolejnych etapach procesu oceny. Było to nie tylko dopuszczalne, ale wręcz rekomendowane przez zespoły oceniające i samą Komisję jako wyraz dojrzałości organizacyjnej i proaktywnego reagowania na zidentyfikowane potrzeby.

Nie można zatem przyjąć, że działania podjęte bezpośrednio po dwudniowej wizytacji, pozostające integralnym elementem trwającego procesu oceny programowej, z góry pozbawione są jakiegokolwiek znaczenia w toku oceny. Jeśli taka zasada miałaby obecnie obowiązywać, należałoby ją jasno ogłosić, przyjąć w sposób systemowy i stosować jednolicie wobec wszystkich uczelni w Polsce – nie zaś traktować ją jako

doraźne narzędzie dyscyplinujące wyłącznie jedną jednostkę. Tymczasem Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” z dużym zaangażowaniem wdrożyła działania w zakresie organizacji szkoleń dydaktycznych niezwłocznie po wskazaniu przez Zespół Oceniający, że taki obszar wymaga wzmocnienia. Należy podkreślić, że działanie to zostało zrealizowane przed zakończeniem całej procedury oceny, co powinno zostać uznane za dowód sprawności organizacyjnej i rzeczywistego zaangażowania w proces doskonalenia jakości kształcenia.

Zaskakuje zatem, że w sytuacji, gdy wiele innych uczelni za analogiczne działania uzyskiwało pozytywne rekomendacje i oceny – Uczelnia „Varsovia” odmawia się prawa do wykorzystania przewidzianych przez prawo etapów procedury oceny do dokonania korekt i ulepszeń. Nie sposób nie zauważyć w tym jaskrawej niespójności i przejawu nierównego traktowania. Uczelnia stanowczo sprzeciwia się przyjętej przez PKA koncepcji „zamrożenia” stanu faktycznego wyłącznie na moment dwudniowej wizytacji, bez możliwości wzięcia pod uwagę jakichkolwiek działań, które w sposób oczywisty stanowią element żywego procesu projakościowego. Taka narracja Komisji stoi w sprzeczności nie tylko z dobrymi praktykami, ale także z podstawowym celem ocen programowych, którym jest doskonalenie jakości kształcenia – a nie retrospektywna egzekucja za stan chwilowy, często dynamicznie się zmieniający w odpowiedzi na wskazania organu.

Podsumowanie

Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej, dokonując podsumowania swojej oceny, wskazuje, że „działania naprawcze Uczelni mają charakter deklaracyjny, formalny i inicjalny”. Twierdzenia te należy jednoznacznie uznać za nieuprawnione i całkowicie oderwane od faktów przedstawionych w toku postępowania. Przede wszystkim – zarzut o „deklaracyjny” charakterze działań jest absurdem w kontekście kryterium 4. Uczelnia nie opierała się bowiem na obietnicach czy planach, lecz przedstawiła konkretne zestawienia osobowe – wykaz nauczycieli akademickich i innych osób

prowadzących zajęcia, które na dzień złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy już były zatrudnione w Uczelni i aktywnie uczestniczyły w procesie dydaktycznym. Nie sposób zatem zrozumieć, co miałyby oznaczać „deklaratywność” w tym kontekście – czy rzeczywiste, udokumentowane zatrudnienie 305 nauczycieli akademickich, w tym 189 psychologów, można w jakikolwiek sposób uznać za wyłącznie zapowiedź działań?

Podobnie bezpodstawny jest zarzut, jakoby działania Uczelni miały charakter „formalny”. Uczelnia jest instytucją edukacyjną, ale także zakładem pracy, który działa w oparciu o przepisy prawa powszechnie obowiązującego oraz regulacje wewnętrzne. Każde działanie kadrowe – w tym zatrudnianie, powierzanie zajęć, czy organizowanie szkoleń – musi mieć charakter formalny. Trudno zrozumieć, dlaczego realizowanie obowiązków w sposób zgodny z prawem, w sposób zorganizowany, miałyby stanowić podstawę do krytyki. Wręcz przeciwnie – świadczy to o dojrzałości i profesjonalizmie instytucji.

Nie mniejsze zdumienie budzi również zarzut o „inicjalnym” charakterze działań, skoro Uczelnia wykazała, że kadra została już pozyskana, związana umowami i włączona w proces dydaktyczny. Co więcej – szkolenia podnoszące kompetencje dydaktyczne kadry, które zostały zaplanowane, zostały już również zrealizowane. W tym kontekście mówienie o jakimkolwiek „inicjalnym” stadium działań naprawczych traci podstawy – działania te są zrealizowane, a nie zaplanowane.

Uczelnia przypomina, że na dzień wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy przedstawiła twarde, weryfikowalne dane: 305 nauczycieli akademickich, z czego 189 to osoby posiadające wykształcenie psychologiczne, przy relacji 1 nauczyciel na 6 studentów – jeden z najlepszych wskaźników w Polsce. Ponadto, proporcja psychologów do ogólnej liczby studentów (1:9,5) również pozostaje wyjątkowo korzystna i świadczy o bardzo dobrej obsadzie kadrowej w obrębie dyscypliny wiodącej. W porównaniu z raportem samooceny liczba osób zaangażowanych w proces kształcenia zwiększyła się o niemal 100% (ze 154 osób na 305 osób).

Wobec powyższego, rażąco nieproporcjonalne i stygmatyzujące jest sformułowanie użyte przez PKA w podsumowaniu, iż mamy do czynienia z „masywnym, bardzo szerokim zakresem wad procesu kształcenia”. Jest to język nacechowany emocjonalnie, nienaukowy, nieprzystający do tonu urzędowego aktu publicznoprawnego. Zwroty takie jak „skala uchybień uniemożliwia ich zniwelowanie w racjonalnym czasie” nie tylko są ocenami arbitralnymi i niepopartymi konkretnymi wyliczeniami, ale również wprowadzają opinię publiczną w błąd co do rzeczywistego stanu spraw.

Uczelnia przypomina, że według Prezydium PKA niespełnione zostały trzy kryteria. Powyższe sformułowania są nie tylko przesadne, lecz także wewnętrznie niespójne z rzeczywistym bilansem oceny. Uczelnia zauważa również, że PKA nie używa takiego języka nawet w sytuacjach, gdy dana instytucja niespełnia wszystkich dziesięciu kryteriów oceny programowej. Tego rodzaju nierówność w traktowaniu podmiotów szkolnictwa wyższego budzi uzasadnione wątpliwości co do bezstronności i obiektywizmu oceny, jaka została dokonana wobec Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”.

Kryterium 10. Polityka jakości, projektowanie, zatwierdzanie, monitorowanie, przegląd i doskonalenie programu studiów

Zarzut 10.1. Brak przejrzystości i jasnego podziału kompetencji w zakresie nadzoru merytorycznego i administracyjnego nad kierunkiem psychologia, jego ewaluacją i doskonaleniem jakości kształcenia

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Uczelnia przedstawiła opis działań naprawczych i dodatkowe wyjaśnienia, które nie niwelują jednak istoty zarzutu. Działania naprawcze wskazane przez Uczelnię mają charakter deklaracyjny, inicjalny i formalny. Uczelnia wskazuje, że wdrożyła działania naprawcze mające na celu uporządkowanie struktury organizacyjnej i eliminację niejasności w zakresie odpowiedzialności. Kluczowe znaczenie ma jednak fakt, że wszystkie działania naprawcze Uczelni zostały wdrożone dopiero po zakończeniu oceny programowej. Uczelnia nie przedstawiła żadnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że opisane we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy elementy systemu już wykazały satysfakcjonującą skuteczność. Przeciwnie, mnogość uchybień zaistniałych na etapie działań związanych z przygotowaniem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (vide wyżej) wskazuje, iż deklarowane działania naprawcze na razie nie przyniosły żadnych wymiernych rezultatów.

Pomimo wdrożenia Zarządzenia Rektora z 17 lutego 2025 r., nie przedstawiono przekonujących dowodów na faktyczne i skuteczne funkcjonowanie zreformowanego systemu nadzoru merytorycznego i administracyjnego nad kierunkiem. Zmiany organizacyjne, choć formalnie sformułowane, pozostają na etapie deklaracyjnym – brakuje danych potwierdzających, że nowy podział kompetencji przekłada się na efektywne i autonomiczne działania w zakresie monitorowania oraz doskonalenia jakości kształcenia. Niezależność zespołów jakości od osób pełniących funkcje kierownicze została zapewniona jedynie na poziomie formalno-prawnym, bez wskazania faktycznej

praktyki wdrożeniowej, co utrudnia ocenę skuteczności rozwiązania.

Stanowisko Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Zarzut PKA odnoszący się do braku przejrzystości i jasnego podziału kompetencji w zakresie nadzoru nad kierunkiem psychologia opiera się na tych samych, **wielokrotnie już obnażonych schematach argumentacyjnych**, które zdominowały całość negatywnej oceny. Po raz kolejny powraca kuriozalna i całkowicie nieuprawniona kwalifikacja działań uczelni jako „deklaratywnych”, „inicjalnych” i „formalnych”. Jest to absurd absolutny. Uczelnia nie tylko wdrożyła działania reorganizacyjne – została opracowana i wdrożona nowa struktura nadzoru merytorycznego i administracyjnego nad kierunkiem – ale także nadała im formę obowiązującego zarządzenia Rektora z dnia 17 lutego 2025 roku. To akt prawny obowiązujący w uczelni, wprowadzający w życie konkretny, faktyczny podział kompetencji pomiędzy Dyrektorem Filii a Dyrektorem Instytutu. Systematyzuje również podział kompetencji w zakresie procedur związanych z zapewnianiem jakości kształcenia na Uczelni. Trudno o bardziej jednoznaczną i skuteczną formę wdrożenia zmian organizacyjnych. Jak zatem można – w treści uchwały z dnia 10 lipca 2025 roku, czyli niemal pół roku po wejściu w życie zarządzenia – twierdzić, że zmiany te mają nadal charakter „inicjalny”? To nie tylko nielogiczne, ale wręcz obraźliwe dla instytucji publicznej, jaką jest uczelnia wyższa, w tym przypadku realizująca swoje obowiązki w sposób odpowiedzialny, zgodny z przepisami prawa i z należytą dbałością o jakość kształcenia. Co więcej, formułowanie zarzutu względem Rektora, że podjął działania w sposób „formalny”, zasługuje na najwyższe zdumienie – w jaki inny sposób Rektor miałby zainicjować i wdrożyć zmiany organizacyjne, jeśli nie w sposób sformalizowany, zgodny z przepisami wewnętrznymi i z poszanowaniem struktury zarządzania uczelnią? Tego rodzaju zarzuty są nie tylko bezzasadne, ale noszą znamiona czysto retorycznej manipulacji, zmierzającej do podważenia jakichkolwiek działań naprawczych podejmowanych przez uczelnię. Skoro Rektor wdrożył reformę

strukturalną, obowiązującą od lutego, to jej ocenę w lipcu należałoby oprzeć na realnym jej funkcjonowaniu, a nie na powierzchownych spekulacjach i etykietowaniu jej jako jedynie „deklaratywnej”. PKA nie wykazała, aby którakolwiek z dokonanych zmian była nieefektywna – przeciwnie, ograniczyła się do ogólnikowych ocen, które nie są poparte żadną merytoryczną analizą wpływu dokonanej reformy na jakość zarządzania kierunkiem.

Charakterystycznym dla stylu argumentacji przyjętego przez PKA w przedmiotowej sprawie jest także całkowite pomijanie merytorycznej analizy konkretnych działań naprawczych wdrożonych przez uczelnię. W omawianym fragmencie PKA przywołuje fakt, że Uczelnia wdrożyła działania mające na celu uporządkowanie struktury organizacyjnej i eliminację niejasności w zakresie odpowiedzialności, jednak w żaden sposób nie odnosi się do treści tych rozwiązań. Nie ocenia ich ani pozytywnie, ani negatywnie – po prostu je ignoruje. W efekcie Uczelnia nie otrzymuje żadnej realnej informacji zwrotnej co do tego, czy przyjęte przez nią rozwiązania są oceniane jako zasadne, czy nie. Jest to szczególnie rażące, ponieważ istotą pracy Polskiej Komisji Akredytacyjnej, zgodnie z jej ustawową misją, nie jest wyłącznie ferowanie wyroków, lecz wspieranie uczelni w doskonaleniu jakości kształcenia poprzez wskazywanie mocnych i słabych stron analizowanego systemu oraz poprzez przekazywanie rekomendacji. W omawianym przypadku brak jakiegokolwiek merytorycznej reakcji na konkretne działania naprawcze prowadzi do całkowitego wypaczenia sensu oceny programowej – ocena nie staje się wówczas narzędziem doskonalenia, lecz środkiem represji. PKA nie wskazała ani jednego elementu nowego systemu organizacyjnego, który uznałaby za nieadekwatny lub wadliwy – tym samym w żaden sposób nie uzasadniła tezy, że działania te nie niwelują istoty zarzutu. W rzeczywistości przyjęte przez uczelnię rozwiązania wprost odpowiadają na podnoszone przez PKA wcześniej wątpliwości – pomimo tego organ nie tylko nie potrafi wskazać ich słabych stron, ale nawet nie próbuje podjąć się analizy. Tego rodzaju postawa całkowicie zaprzecza założeniom konstruktywnego dialogu akademickiego i

dezawuuje dotychczasowy dorobek PKA jako instytucji mającej wspierać rozwój szkolnictwa wyższego.

Nie sposób również pominąć całkowicie nietrafnej i wewnętrznie sprzecznej argumentacji PKA, zgodnie z którą „kluczowe znaczenie ma fakt, że wszystkie działania naprawcze Uczelni zostały wdrożone dopiero po zakończeniu oceny programowej”. Uczelnia stanowczo sprzeciwia się tego rodzaju interpretacji, ponieważ nie znajduje ona żadnego oparcia ani w przepisach prawa, ani w dotychczasowej praktyce PKA. Ocena programowa – w rozumieniu zarówno proceduralnym, jak i merytorycznym – nie kończy się w momencie zakończenia wizytacji. Procedura trwa aż do wydania ostatecznej uchwały przez Prezydium PKA, a zatem obejmuje również okres analizy raportu powizytacyjnego, czas na ustosunkowanie się uczelni do raportu, rozpatrzenie stanowiska Uczelni oraz przygotowanie uchwały. Odrzucenie przez PKA znaczenia działań podjętych w tym kluczowym okresie – już po wizycie zespołu oceniającego, ale przed wydaniem uchwały – stanowi całkowite odejście od dotychczasowej, ugruntowanej praktyki tej instytucji. Do tej pory PKA wielokrotnie uwzględniała działania projakościowe podejmowane przez uczelnie w odpowiedzi na raport powizytacyjny – ba, wręcz je do tego zachęcała. Z tego względu decyzja o uznaniu takich działań za nieistotne w omawianej sprawie budzi wątpliwości co do równego traktowania uczelni w Polsce. **Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” oczekuje jednoznacznego stanowiska: czy przyjęta wobec niej zasada nieuwzględniania zmian wdrażanych po wizytacji obowiązuje wszystkie uczelnie, czy została zastosowana wyłącznie w tym jednym przypadku? Jeśli to drugie – mamy do czynienia z jaskrawym przykładem nierówności i arbitralności w postępowaniu organu publicznego.**

Stanowisko PKA, zgodnie z którym „Uczelnia nie przedstawiła żadnych dowodów, które świadczyłyby o tym, że opisane we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy elementy systemu już wykazały satysfakcjonującą skuteczność”, po raz kolejny przeczy

rzeczywistości przedstawionej przez Uczelnię. Wprowadzone przez Rektora regulacje organizacyjne nie tylko miały charakter prawnie wiążący i obowiązujący, ale również zostały realnie wdrożone – o czym świadczą konkretne zmiany w strukturze zarządzania kierunkiem psychologia. Przykładem niech będzie wyraźny rozdział kompetencji pomiędzy osobami odpowiedzialnymi za nadzór merytoryczny i administracyjny a zespołem zajmującym się ewaluacją i doskonaleniem jakości kształcenia. Takie rozwiązanie pozwoliło wyeliminować potencjalne konflikty interesów, zwiększyć transparentność działań i zapewnić realną autonomię wewnętrznych mechanizmów jakości. Zgodnie z nowymi przepisami, dyrektorzy instytutów nie mogą być członkami Zespołów Jakości Kształcenia ani pełnić funkcji Koordynatorów Jakości Kształcenia na kierunkach, za które są merytorycznie odpowiedzialni. Zasada ta została wdrożona i jest faktycznie realizowana: wskazane osoby zaprzestały pełnienia tych funkcji, co stanowi bezpośredni, twardy dowód na funkcjonowanie przyjętego systemu zarządzania. PKA ignorując ten fakt, całkowicie zlekceważyła zarówno dokumentację organizacyjną, jak i rzeczywisty stan funkcjonowania struktur uczelni – po raz kolejny przyjmując z góry założoną narrację, niezależnie od treści przekazanych informacji.

Kuriozalny charakter zarzutu podkreśla także stwierdzenie Prezydium PKA, jakoby „mnogość uchybień zaistniałych na etapie działań związanych z przygotowaniem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (vide wyżej) wskazuje, iż deklarowane działania naprawcze na razie nie przyniosły żadnych wymiernych rezultatów.” Tego rodzaju argumentacja nie wytrzymuje krytyki logicznej. W istocie bowiem to właśnie rozbudowana lista działań wdrożonych przez uczelnię, udokumentowanych i jasno przedstawionych w toku procedury odwoławczej, powinna zostać uznana za dowód proaktywnej postawy oraz rzeczywistego zaangażowania w doskonalenie jakości. Tymczasem PKA dokonuje tu nieuzasadnionego przekształcenia faktu intensywności działań w rzekomy dowód ich nieskuteczności. Wnioskowanie to nie tylko jest sprzeczne wewnętrznie, ale również całkowicie pozbawione podstaw logicznych – przypomina

próbę podważenia wartości naprawy tylko dlatego, że obejmowała ona wiele aspektów. Zestawienie „mnogości uchybień” z rzekomym brakiem „wymiernych rezultatów” stanowi typowy przykład fałszywej korelacji i nielogicznego wywodu, który nie może stanowić podstawy do formułowania merytorycznego zarzutu wobec uczelni.

Całkowicie niezrozumiały pozostaje zarzut, że „niezależność zespołów jakości od osób pełniących funkcje kierownicze została zapewniona jedynie na poziomie formalno-prawnym, bez wskazania faktycznej praktyki wdrożeniowej”. W rzeczywistości bowiem praktyka ta została nie tylko wdrożona, ale i jasno opisana we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Uczelnia nie ograniczyła się do zmiany przepisów – faktycznie odsunęła wszystkich dyrektorów instytutów od pełnienia funkcji członków Zespołów Jakości Kształcenia oraz funkcji Koordynatorów Jakości Kształcenia w kierunkach, którymi zarządzali. Takie działania jednoznacznie potwierdzają wdrożenie rozwiązań w praktyce i eliminację konfliktu kompetencyjnego, który – według PKA – był źródłem wcześniejszych zastrzeżeń. Co więcej, PKA nigdy nie zakwestionowała poprawności procedur czy regulaminów, a jedynie dostrzegła potencjalną kolizję ról – która została skutecznie rozwiązana. Zignorowanie tego faktu przez Prezydium PKA rodzi uzasadnione pytanie o intencjonalność i rzetelność dokonywanej oceny.

Zarzut 10.2. Imitowanie faktycznej, systematycznej ewaluacji, która ogranicza się do przygotowywania dokumentacji bez dogłębnej analizy słabych i mocnych stron programu studiów

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

Zgromadzona dokumentacja, w tym przywoływane raporty oraz procedury, sugerują raczej administracyjne podejście do procesu ewaluacyjnego niż realne, systematyczne doskonalenie programu. Brakuje przykładów rzeczywistych zmian wprowadzonych na podstawie wyników analiz oraz dowodów na faktyczne wykorzystanie informacji zwrotnej z procedur hospitacji, ankiet studenckich czy ewaluacji praktyk. Uczelnia nie dostarczyła informacji, które pozwoliłyby na ocenę wpływu przeprowadzanych analiz na program kształcenia i jego aktualizację. Charakter przekazanych działań wskazuje na funkcjonowanie systemu o dużym stopniu formalizmu, z niskim przełożeniem na konkretne decyzje dydaktyczne i organizacyjne.

Stanowisko Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Zarzut Polskiej Komisji Akredytacyjnej, jakoby uczelnia „imitowała faktyczną, systematyczną ewaluację, ograniczając się do przygotowywania dokumentacji bez dogłębnej analizy słabych i mocnych stron programu studiów”, jest całkowicie nieuzasadniony i rażąco rozmija się z rzeczywistością. Wbrew twierdzeniom PKA, Uczelnia Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” realizuje rozbudowany, wieloetapowy system zapewniania i doskonalenia jakości kształcenia, który nie tylko opiera się na rzetelnej dokumentacji, ale przede wszystkim znajduje realne odzwierciedlenie w podejmowanych działaniach organizacyjnych, dydaktycznych i projakościowych.

Zarówno w odpowiedzi na raport powizytacyjny, jak i we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, uczelnia wskazała konkretne przykłady działań i procedur potwierdzających istnienie realnej, systematycznej ewaluacji programu kształcenia. Przedstawiono m.in. informacje o funkcjonowaniu:

- systematycznych hospitacji zajęć dydaktycznych,
- analizie wyników ankiet studenckich i nauczycielskich,
- regularnym monitorowaniu przebiegu praktyk zawodowych,
- cyklicznych raportach rocznych przygotowywanych przez Koordynatorów Kierunku,
- systemie zbierania opinii od interesariuszy zewnętrznych i pracodawców.

PKA – pomimo przekazania przez uczelnię wymiernych i szczegółowych danych – całkowicie pominęła te dowody w swojej ocenie, ograniczając się do ogólnikowej tezy o „formalizmie”. Takie podejście jest nierzetelne i godzi w fundamentalną zasadę adekwatności i proporcjonalności oceny.

Co więcej, uczelnia przedstawiła konkretne efekty podjętych działań, m.in. zmiany w programie studiów, modyfikacje sylabusów, wprowadzenie zajęć warsztatowych oraz dostosowanie metod weryfikacji efektów uczenia się do charakteru i specyfiki poszczególnych zajęć. Były to działania wynikające z analiz słabych i mocnych stron programu studiów – a zatem dokładnie tego, czego rzekomo według PKA miałyby brakować.

Wbrew stanowisku PKA, uczelnia przekazała również konkretne i namacalne dokumenty potwierdzające prowadzenie systematycznej ewaluacji i doskonalenia jakości kształcenia, w tym:

- Raport z funkcjonowania wewnętrznego systemu zapewniania jakości kształcenia na kierunku psychologia prowadzonego w siedzibie Uczelni w Warszawie w semestrze zimowym roku 2024/2025,
- Kwestionariusze oceny z hospitacji zajęć dydaktycznych,
- Kwestionariusze opinii interesariuszy zewnętrznych o programie studiów,
- Kwestionariusze oceny współpracy uczelni z otoczeniem społeczno-gospodarczym.

Stanowią one bezpośrednie i niepodważalne dowody potwierdzające funkcjonowanie realnego, złożonego i systematycznego procesu ewaluacji wewnętrznej.

Nie sposób zrozumieć, dlaczego Komisja – mimo tak jednoznacznych i obszernych

materiałów – podtrzymała zarzut „imitowania” systemu jakości. Uzasadnienie PKA – pozbawione odniesienia do przedstawionych danych i przykładów – ma charakter ogólnikowy i pozamerytoryczny, a jego treść nie wskazuje, by Zespół Oceniający PKA rzeczywiście zapoznał się z dokumentacją przekazaną przez uczelnię. To podejście nosi znamiona arbitralności i pozbawia uczelnię realnej możliwości skutecznego obronienia swojego stanowiska – niezależnie od jakości, kompletności i wiarygodności dostarczonych informacji.

W świetle powyższego należy stwierdzić jednoznacznie: ocena PKA w zakresie niniejszego zarzutu nie odpowiada stanowi faktycznemu, abstrahuje od twardych dowodów i przykładów, i jako taka nie może zostać uznana za rzetelną ani sprawiedliwą.

Zarzut 10.3. Brak systematycznego udziału kluczowych interesariuszy (studentów i przedstawicieli otoczenia społeczno-gospodarczego) w ewaluacji programu studiów

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

Wbrew deklaracjom, zaangażowanie studentów oraz przedstawicieli otoczenia społeczno-gospodarczego w system ewaluacji i doskonalenia programu kształcenia pozostaje ograniczone. Wskazane przez uczelnię działania mają charakter incydentalny i nie wykazują cech systematyczności ani strategicznego podejścia. Lista instytucji i podmiotów, z którymi rzekomo prowadzono konsultacje, jest rozbudowana, jednak nie przedstawiono metody ich doboru, reprezentatywności ani wpływu ich opinii na modyfikacje programu. Brakuje także dowodów na udział studentów w procesach decyzyjnych dotyczących jakości kształcenia. Tym samym, Uczelnia nie spełnia warunku aktywnego i regularnego włączania kluczowych grup interesariuszy w proces ewaluacji programu studiów.

Stanowisko Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Zarzut Polskiej Komisji Akredytacyjnej, jakoby w Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” brakowało systematycznego udziału kluczowych interesariuszy – studentów oraz przedstawicieli otoczenia społeczno-gospodarczego – w ewaluacji programu studiów na kierunku psychologia, jest całkowicie nieuzasadniony i wynika z pobieżnej, a w istocie nierzetelnej analizy przekazanych materiałów dowodowych. Wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu uchwały PKA, Uczelnia nie tylko przewidziała aktywny udział interesariuszy w systemie zapewniania jakości kształcenia, ale także go realizuje, o czym świadczą konkretne działania i dokumentacja przekazana Komisji.

W strukturach wewnętrznego systemu zapewniania jakości kształcenia funkcjonują Zespoły Jakości Kształcenia przy kierunku psychologia zarówno w siedzibie Uczelni, jak i w filiach, w których uczestniczą przedstawiciele studentów oraz interesariuszy

zewnętrznych. Uczelnia regularnie prowadzi konsultacje z otoczeniem społeczno-gospodarczym – w tym z instytucjami publicznymi, poradniami psychologicznymi, placówkami oświatowymi, fundacjami oraz organizacjami pozarządowymi – a także z pracodawcami zatrudniającymi absolwentów kierunku psychologia. Konsultacje te mają charakter planowy i cykliczny, a wnioski z nich stanowią podstawę do doskonalenia programu studiów. Nie sposób zatem twierdzić, że zaangażowanie interesariuszy ma wyłącznie charakter incydentalny lub deklaracyjny.

Przede wszystkim należy podkreślić, że Uczelnia dostarczyła PKA obszerną dokumentację potwierdzającą rzeczywiste działania projakościowe. Wśród przesłanych materiałów znalazły się m.in.: „Raport z funkcjonowania wewnętrznego systemu zapewniania jakości kształcenia na kierunku psychologia prowadzonego w siedzibie Uczelni w Warszawie w semestrze zimowym roku 2024/2025”, „Kwestionariusze oceny z hospitacji zajęć dydaktycznych”, „Kwestionariusze opinii interesariuszy zewnętrznych o programie studiów” oraz „Kwestionariusze oceny współpracy uczelni z otoczeniem społeczno-gospodarczym”. Dokumenty te jednoznacznie potwierdzają istnienie procedur oraz ich bieżące stosowanie – co stanowi bezpośrednie zaprzeczenie tez zawartych w uzasadnieniu uchwały.

Niezrozumiałe i zupełnie bezzasadne jest również oczekiwanie PKA, by Uczelnia prezentowała „metody doboru” interesariuszy zewnętrznych oraz ich „reprezentatywność”. Dobór interesariuszy odbywa się bowiem zgodnie z rzeczywistymi, bieżącymi potrzebami kierunku, w oparciu o potencjał współpracy z danym podmiotem oraz jego realne związki z praktyką zawodową psychologa. Taka metoda doboru wynika z logiki systemu praktycznego kształcenia, nie zaś z jakiejkolwiek metodologii statystycznej, której obowiązek stosowania nie znajduje żadnego oparcia w przepisach prawa ani dokumentach programowych.

W zakresie udziału studentów Uczelnia realizuje wieloetapowy system ich

zaangażowania – zarówno na poziomie ewaluacji (ankietyzacja, opinie, uczestnictwo w hospitacjach), jak i na poziomie organizacyjnym (udział w gremiach projakościowych, współpraca z samorządem). Brak uwzględnienia tych faktów przez PKA należy interpretować jako przejaw nierzetelności w ocenie.

Zarzut o rzekomym braku systematycznego udziału studentów i otoczenia społeczno-gospodarczego w procesie ewaluacji i doskonalenia programu kształcenia nie znajduje żadnego oparcia ani w stanie faktycznym, ani w dokumentacji przekazanej przez uczelnię. Jest to kolejny przykład formułowania arbitralnych ocen bez jakiegokolwiek pogłębionej analizy i próby zrozumienia kontekstu funkcjonowania instytucji.

Zarzut 10.4. Uczelniany system zapewnienia jakości kształcenia jest nieskuteczny, ponieważ w oparciu o jego procedury nie podjęto działań, które zapobiegałyby wystąpieniu rażących nieprawidłowości stwierdzonych w odniesieniu do kryteriów 3 i 4 oraz innych błędów i uchybień stwierdzonych w odniesieniu do kryteriów 1, 2, 5, 7 i 9

Stanowisko Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej:

Wewnętrzny System Zapewniania Jakości Kształcenia (WSZJK) nie okazał się skutecznym narzędziem w zapobieganiu poważnym uchybieniom stwierdzonym w odniesieniu do licznych kryteriów. Skala i powtarzalność zidentyfikowanych nieprawidłowości wskazują, że funkcjonujący system nie generuje trafnych danych diagnostycznych ani nie inicjuje odpowiednich działań naprawczych. Przedstawione przykłady usprawnień mają marginalne znaczenie i nie odnoszą się do kluczowych deficytów w zakresie merytorycznej zawartości programu, jego realizacji czy zgodności z profilem absolwenta. Ograniczona skuteczność WSZJK podważa możliwość realnego doskonalenia jakości kształcenia na kierunku psychologia.

Stanowisko Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”:

Stwierdzenie PKA, jakoby Wewnętrzny System Zapewniania Jakości Kształcenia (WSZJK) nie okazał się skutecznym narzędziem w zapobieganiu poważnym uchybieniom, **jest absolutnie niezrozumiałe i nosi znamiona arbitralnego osądu, pozbawionego jakiegokolwiek merytorycznej analizy**. Uczelnia z najwyższym zdumieniem przyjmuje formułowanie takiego zarzutu bez wskazania konkretnego elementu systemu, który nie działa, bez odniesienia się do procedur, bez zidentyfikowania rzekomych braków lub luk systemowych. Mamy tu do czynienia z czystą abstrakcją, w której konkluzja – że coś „nie działa” – nie jest w żaden sposób podparta przesłankami. Trudno oprzeć się wrażeniu, że jest to sformułowanie życzeniowe, pozbawione oparcia w stanie faktycznym.

Dalej PKA stwierdza, że „skala i powtarzalność zidentyfikowanych nieprawidłowości wskazują, że funkcjonujący system nie generuje trafnych danych diagnostycznych ani nie inicjuje odpowiednich działań naprawczych”. Pomijając fakt, że również ta teza nie została w żaden sposób udokumentowana – jest to kolejna próba stygmatyzowania uczelni poprzez język nacechowany negatywnie, który ma na celu wyolbrzymienie zakresu rzekomych problemów. Tymczasem – abstrahując już od oceny poszczególnych kryteriów – nieprawidłowości (wątpliwe, jak wykazano we wcześniejszej części odpowiedzi) zidentyfikowano jedynie w dwóch kryteriach. Próba uzasadniania nieskuteczności całego systemu jakością pracy w jednym lub dwóch obszarach jest rażącym nadużyciem logicznym i metodologicznym. Co więcej, sugestia, że działania naprawcze są „nieodpowiednie” wyłącznie dlatego, że nie zapobiegły problemom, które w ocenie PKA zaistniały – stanowi klasyczne odwrócenie związku przyczynowo-skutkowego. To tak, jakby istnienie jakiegokolwiek trudności w działaniu uczelni miało z automatu świadczyć o nieskuteczności WSZJK, bez analizy tego, jakie dane system wygenerował, jakie działania uruchomił, czy zostały wdrożone i z jakim skutkiem. Jest to rozumowanie nielogiczne.

Kolejny fragment uzasadnienia brzmi: „Przedstawione przykłady usprawnień mają marginalne znaczenie i nie odnoszą się do kluczowych deficytów w zakresie merytorycznej zawartości programu, jego realizacji czy zgodności z profilem absolwenta. Ograniczona skuteczność WSZJK podważa możliwość realnego doskonalenia jakości kształcenia na kierunku psychologia”. **To sformułowanie – pozbawione oparcia w faktach – należy określić jako swoiste halucynacje PKA.** Uczelnia bowiem w raporcie samooceny wykazała 154 osoby zaangażowane w realizację programu. W odpowiedzi na raport powizytacyjny przedstawiła 305 osób. Skala rozbudowy kadry – niemająca precedensu wśród uczelni niepublicznych w Polsce – jest bezpośrednim dowodem na to, że uczelnia prowadziła działania naprawcze o charakterze systemowym, wielowątkowym i przemyślanym. Ich charakter nie tylko nie był „marginalny”, ale wręcz fundamentalny dla dalszego rozwoju jakościowego kierunku.

Równolegle uczelnia – jako jeden z kluczowych elementów usprawnienia WSZJK – przeprowadziła głęboką reformę kompetencyjną. Wprowadziła rozdział ról pomiędzy nadzorem merytorycznym a zespołami jakości kształcenia, zredefiniowała strukturę odpowiedzialności oraz rozpoczęła cykliczne szkolenia i hospitacje. Od ponad roku osoby odpowiedzialne za kierunek psychologia koncentrują się niemal wyłącznie na przygotowywaniu materiałów i dokumentacji do oceny jakości kształcenia dla PKA. **Uczelnia przesłała do PKA w ramach prowadzonych ocen programowych licząc do dziś, około 20 000 stron dokumentów. Sformułowanie, że działania naprawcze mają „marginalne znaczenie” – wobec takiego nakładu pracy i dokumentacji – jest po prostu nieuczciwe.**

Uczelnia podkreśla, że WSZJK funkcjonuje, generuje dane, wskazuje problemy, proponuje działania – i co najważniejsze – inicjuje zmiany. System ten nie działa na papierze, lecz jest żywym mechanizmem zarządczym, czego wyrazem są m.in. działania personalne, strukturalne i proceduralne. PKA jednak całkowicie abstrahuje od skali tych działań i bezrefleksyjnie powiela tezę o „ograniczonej skuteczności” WSZJK – bez

przeprowadzenia jakiegokolwiek merytorycznej analizy jego elementów, dokumentacji czy rezultatów.

Podsumowując, uczelnia zdecydowanie nie zgadza się z zarzutem postawionym w ramach niniejszego kryterium. W ocenie uczelni PKA nie wykazała żadnych podstaw faktycznych ani prawnych, które pozwalałyby uznać WSZJK za nieskuteczny. Wręcz przeciwnie – uczelnia dostarczyła dowodów na to, że funkcjonuje on w sposób kompleksowy, responsywny i ukierunkowany na rzeczywiste podnoszenie jakości procesu kształcenia.

4. Wniosek końcowy

W świetle przedstawionych w niniejszym piśmie analiz, niespójności, uchybień proceduralnych oraz merytorycznych błędów popełnionych przez zespół oceniający PKA i Prezydium Polskiej Komisji Akredytacyjnej, **należy jednoznacznie stwierdzić, że przeprowadzona ocena programowa nie może zostać uznana za rzetelne źródło wiedzy o stanie Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” ani o faktycznej jakości kształcenia na kierunku psychologia.**

Zamiast obiektywnej i wnikliwej analizy opartej na całościowym materiale dowodowym, mieliśmy do czynienia z działaniami nacechowanymi subiektywizmem, niejednolitymi standardami oraz arbitralnymi ocenami, które w wielu przypadkach rażąco odbiegają od ustaleń faktycznych. Sformułowane wobec Uczelni zarzuty nie tylko są nieproporcjonalne względem stanu faktycznego, ale także operują językiem deprecjonującym, niesprawiedliwym i stygmatyzującym, co samo w sobie narusza podstawowe zasady bezstronności, proporcjonalności i profesjonalizmu, jakimi powinien kierować się organ opiniotwórczy działający z mocy prawa.

W związku z powyższym, działając jako Rektor wraz z Senatem Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” wnosimy do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego o:

- 1) Zobowiązanie Polskiej Komisji Akredytacyjnej do ustosunkowania się do niniejszej skargi – w sposób szczegółowy, merytoryczny i odnoszący się do wszystkich przedstawionych w niej argumentów, w tym tych opartych na dowodach i materiałach przekazanych przez Uczelnię w toku postępowania.
- 2) Wstrzymanie się, do czasu wyjaśnienia sprawy, z wszczęciem z urzędu postępowania w sprawie cofnięcia Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia” pozwolenia na utworzenie jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym na kierunku psychologia w Warszawie – jako że podstawa takiego postępowania (tj. negatywna ocena programowa) została wydana w sposób wadliwy, nierzetelny i nieobiektywny.

- 3) Ewentualne wyznaczenie ponownej oceny programowej, przeprowadzonej przez nowy skład zespołu oceniającego, przy zachowaniu wszystkich gwarancji proceduralnych, zgodnie z obowiązującym stanem prawnym, zasadami równego traktowania oraz etosem rzetelnej, eksperckiej analizy – a nie quasi-procesowej egzekucji.

Uczelnia w pełni poddaje się ocenie, pozostaje otwarta na merytoryczny dialog i podjęcie wszelkich działań naprawczych, które rzeczywiście służą podnoszeniu jakości kształcenia. Nie może jednak akceptować sytuacji, w której ocena staje się narzędziem do podważania dorobku instytucji wyłącznie na podstawie domniemyanych i niezweryfikowanych założeń, pozbawionych rzetelnego oparcia w faktach i dokumentach.

Dziękując za czas poświęcony na zapoznanie się z niniejszym dokumentem w tym zawartą w nim argumentacją oraz wnioskami, łączę wyrazy szacunku

Signature Not Verified

Dokument podpisany przez Magdalena Stryja
Data: 2025.08.10 19:08:01 CEST

Rektor – adw. Magdalena Stryja
wraz z Senatem Uczelni Biznesu i Nauk Stosowanych „Varsovia”